

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă națională de știință și chestiuni sociale

Anumita presă.¹⁾

Chestiunea ce am onoarea să tragem înaintea Dlor Voăstre în cadrul conferințelor, rânduite de revista noastră, face parte dintr'un complex de probleme cari se pun cu o deosebită greutate în vremea, când fiecare din noi are obligația morală, să-și dea toate silințele spre a ajuta la consolidarea acestui neam. Astăzi mai mult ca oricând intelectualii români sunt datori să contribuie și în afară de specialitatea lor, la opera istorică de a umple cu suflet unițar românesc cuprinsul larg și bogat al țării fericit rotunzite în hotarele ei naturale. De aceea profesorului universitar din zilele noastre nu-i este îngăduit a-și limita activitatea lui, oricât ar fi de rodnică, numai la rolul de cercetător conștiincios și propagator al științei, căci atunci ar rămâne o uscătură academică; ci trebuie ca prin muncă stăruitoare, și în direcția națională, să-și păstreze un suflet verde, simțitor la toate bucuriile și durerile poporului nostru gata de acțiune și reacțiune.

Sunt generații cărora evoluția neamului lor le cere la un moment dat mai multă încordare, un mai mare neastâmpăr, mai grele sacrificii, decât le-ar impune o desfășurare normală a situației. S'a zis că suntem o generație de sacrificiu; **da**, este adevărat. Dar ce înseamnă sacrificiul nostru, cu o activitate mai intensă și mai aprigă, cu o viață plină de lip-suri dar tresărind de bucuria marilor înfăptuiri, față de jertfa supremă a celor mai buni dintre noi cari s'au coborât în mormânt înainte de vreme spre a ne da România-Mare? Față de acești mucenici ai neamului am contractat o datorie, la a cărei împlinire ne cheamă imperios amintirea lor sfințită prin tributul sângelui. Avem datoria de a păstra în caracterul său curat național stăpânirea românească asupra pământului nostru strămoșesc. Astăzi după înfăptuirea unității politice, nimic nu ame-

niță mai mult domnia noastră efectivă, decât *forța crescândă a elementului jidovesc*.

Dealtfel, pericolul puterii jidovești este demult descoperit și recunoscut în toate țările civilizate. Un mare gânditor francez, istoricul Michelet a concentrat într'o singură frază și istoria evreilor în „Diaspora“ și situația lor în secolul XIX, spunând: „*de soufflets en soufflets les voila au throne du monde*“. Dacă această afirmație părea exagerată în veacul trecut, acum, după sfârșitul războiului mondial, ea oglindește exact realitatea. Prin ce mijloace au ajuns Semiții moderni la dominația lumii, aceasta nu se poate spune în cadrul unei simple conferințe. Imi fac datoria numai să le enunț: *prin finanța internațională, prin francmasonerie, prin Liga Națiunilor, prin presă*.

De astădată mă opresc la presă. Nu voi face nici istoricul presei, nici „filosofia“ ei; nu voi discuta nici cel mai potrivit regim al presei. Toate aceste chestiuni se pot dezvolta sistematic și amănunțit într'un curs de universitate ce poate umple răstimpul unui an școlar. Sarcina ce mi-am luat este mult mai restrânsă: și anume, aceea de a arăta cu documente importanța ce dau evreii presei în general și de a desvălui la lumina „Protocoalelor“ fondul sufleteșc al gazetelor dela noi, cari intră în categoria zisă „anumita presă“.

Dlor, ziarul a început prin a da publicului știrile cele mai nouă și a ajuns astăzi organul de formare și de educație al opiniei publice. Este un fapt istoricește stabilit, că aceia cari au cunoscut înaintea celorlalți muritorii cele mai recente noutăți și le-au ținut secret până la momentul oportun în profitul lor exclusiv, au fost în toate timpurile jidanii; când a apărut presa, cu funcțiunea ei primordială de a răspândi știri, era firesc ca evreii, cari prin mijloace

permise și nepermise se aflau la soriginea informațiilor de tot felul, să pună mâna pe gazete spre a comunica ultimele noutăți după interesul lor, la timpul, în măsura și în forma ce le convenea

Acela care cunoaște un fapt, de natură a influența schimbul valorilor, care îl cunoaște cu câteva ore înaintea altora, poate exploata consecințele acelui fapt la bursă cu așa efect că face dintr'o singură lovitură averi de milioane.

Vom da un exemplu, cum prin falsificarea unui eveniment istoric, pe care nimeni altul nu-l putea cunoaște exact în momentul falsificării decât jidanul Nathan Rotschild, cum acest speculant a câștigat 40 milioane șilingi la bursa din Londra cu ocazia bătăliei dela Watterloo. El cel dintâi, știind că Napoleon a pierdut lupta, a răspândit vestea falsă că împăratul francezilor a câștigat victoria, spre a face să scadă efectele statului englez și apoi le-a cumpărat scăzute prin interpușii lui; iar când a sosit peste 2 zile știrea oficială adevărată, le-a revândut enorm de ridicate, realizând prin inducerea în eroare a publicului londonez o imensă avere *nemuncită* în dauna burghezimei, care își plasase micile economii în efecte de stat.²⁾

Iată ce importanță poate avea serviciul știrilor exacte și cât mai curând aflate. Acest serviciu, care este îndeplinit în zilele noastre de presă și aduce mari beneficii comercianților jidani, trebuia după calculele lor să le cadă în mână și de fapt le-a căzut. Toate agențiile telegrafice de pe glob, orice nume ar purta și orice naționalitate și-ar însuși, sunt actualmente în stăpânirea evreilor. Prin acest monopol ei centralizează știrile din toată lumea, le controlează, le cenzurează după interesele lor, comunică ce le convine și cum le convine, păstrând pentru organizațiile lor secrete ceea ce nu trebuie să aflăm noi, nejidanii din primul moment. Iși mărturisesc singuri în Pro-

¹⁾ Conferință ținută la Târgul-Mureșului la începutul lunei Martie 1925.

²⁾ FORD, Der Internationale Jude. Vol. I, pag. 162—64.

tocoale (cap. III) tactica în următorul precept:

„Nimic nu va fi adus la cunoștința societății fără controlul nostru. Acest rezultat s'a atins chiar de pe acum, prin faptul că toate știrile se primesc de mai multe agenții, cari le centralizează din toate părțile lumii. Aceste agenții nu vor publica decât ceia ce le vom prescrie noi“. Atare dispoziție se aplică astăzi în întregime pentru că situația celor mai cunoscute agenții telegrafice din zilele noastre e următoarea: Agenția Wolff din Berlin a fost înființată de jidanul Wolff; agenția Reuter din Londra a fost întemeiată de jidanul, numit mai târziu Reuter cu numele adevărat Iosafat, născut în Germania la 1821; *Korrespondenzbureau* din Wiena era împănată de Semiți, deși sub conducere germană; *Associated Press* din Nev-York e stăpânit de evrei; agențiile *Havas* din Paris și *Stefani* din Roma sunt în mâna jidanilor³⁾.

Dacă din punctul de vedere al profitului material cum am arătat în cazul îmbogățirii lui Rotschild, jidanii au tot interesul să acapareze monopolul știrilor și deci *presa*; ei mai au nevoie de această *forță anonimă* spre a dărâma actuala ordine politică și socială pentru ca prin tulburările maselor și prin revoluții să ajungă la dominația universală. Iată ce spunea cu privire la presă, evreul Blumberg, ajuns mai târziu baron de Montefiore, în congresul ținut la Cracovia în anul 1840: „*Ce tot vorbiți voi? Câtă vreme nu avem în mâna noastră presa întregii lumi, orice faceți este zadarnic. Trebuie să stăpânim sau cel puțin să influențăm toate jurnalele din lume spre a orbi și înșela popoarele*“ cf. Ford. Op. cit. I. pag. 69).

Acest punct de program s'a realizat în cursul veacului al XIX. În adevăr, autorul „*Protocoalelor Înțelepților Sionului*“ după ce arată în următorul text, care este rolul presei, nu se sfiște a recunoaște că jidanii au ajuns să stăpânească ziarurile din toată lumea (Cap. II. pag. 17—18):

„*Statele moderne au în mâna lor o mare putere creatoare: presa. Rolul presei este de a arăta reclamațiunile așa zise indispensabile, de a cunoaște plângerile poporului, de a creia nemulțumiți și a le da cuvânt. Presa intrupează libertatea cuvântului. Dar statele nu au știut să*

se folosească de această forță și a căzut în mâinile noastre. Prin ea am obținut influența, rămânând totuși în umbră“.

Pentru a dovedi că prevederile din *Protocoale* s'au împlinit, citez mărturisirea plină de trufie a jidanului Isac Blümchen din cartea lui: *Le droit de la race supérieure*, apărută în 1913, unde autorul vorbește de puterea evreilor în Franța. El scrie⁴⁾ „*Noi am impus o tăcere absolută cu privire la dominațiunea noastră; nu este permis să se vorbească de nici un incident care ar putea să amintească indigenilor faptul stăpânirii noastre. Pentru această minunată disciplină a presei franceze, merită să se scrie un capitol special*“.

Aceiași situație întâlnim în America. Miliardarul Ford, marele constructor de automobile, în cartea lui intitulată „*Jidanul internațional*“ recunoaște că există în țara lui o *frică* de evrei, care apasă în toate manifestările vieții publice americane și mai ales în presă⁵⁾, care până la el nici nu avusese curajul să scrie cuvântul „*Jidan*“. Nu mai vorbim de atotputernicia semită în presa britanică.

Astăzi funcționând în viața tuturor popoarelor civilizate votul univesal este firesc ca acela care stăpânește opinia publică prin jurnale să influențeze puternic și conducerea politică, pentru că orice guvern se sprijină pe această opinie publică și deci în realitate el cârmuește după indicațiile și interesele dictate din umbră de presa scrisă de jidani sau jidoviți⁶⁾ Iată sistemul indirect dar foarte eficace prin care Semitul modern conduce politica internă și externă a statelor creștine în vremea noastră.

După aceste sumare informațiuni luate din largul lumii, îmi voi fixa privirea asupra acelor gazete dela noi cari intră în categoria zisă „*anumita presă*“, adică acea presă plătită de aurul jidovesc și scrisă ori influențată de evrei, servind ca aliment sufletesc cotidian pentru marele public român. Las la o parte presa națională evreiască. Zic națională, pentru că elementul semit în mijlocul poporului, care îl găzduiește,

⁴⁾ Pag. 58. Vezi în același sens Urbani Golluer, *La Terreur juive*, Ed. V. din 1909 pag. 15: „*În Franța la un jidan sunt 400 de francuzi, dar în presa parisiană cel puțin și în marile jurnale, cari fac opinia publică, nu este loc decât pentru jidani sau pentru acei francuzi puși în serviciul jidanilor*“.

⁵⁾ cf. Ford, op. cit. I. pag. 180.

⁶⁾ cf. Vasile Conta, discursul ținut în Camera la 5 Sept 1879.

formează o națiune aparte. A mărturisit această realitate scriitorul sionist Theodor Herzl⁷⁾ și faptele ne confirmă zilnic adevărul, recunoscut fără înconjur de toate căpeteniile jidovești. Această presă național-jidovească este scrisă în limba germană. Cine se interesează de publicațiile, cari servesc exclusiv cauza acțiunii evreiești dela noi, va găsi informațiuni precise dar numai pentru România mică, în lucrarea dlui Nicolae Iorga, apărută în 1913 intitulată „*Istoria evreilor în țările noastre*“, pe care jidanii au scos-o din comerț, pentru că nu le erau pe plac adevărurile desvăluite de marele nostru istoric. Care este astăzi situația presei național-jidovești în România întregită, nu o cunoaștem exact. Ori-cine știe însă că poziția evreilor în publicistică se prezintă cu mult mai întărită față de trecut, pentru următoarele motive ușor de înțeles:

Înfăptuirea unității noastre naționale ne-a adus prin creșterea țării un puternic contingent de populație semită; războiul a fost cea mai bogată recoltă pentru fiii lui Israel, cari cu minimum de sacrificii au câștigat maximum de beneficii; ei sunt în enormă majoritate îmbogății de războiu de pretutindeni ca și la noi; în România întregită imigrăția jidovească a luat proporții îngrijitoare, favorizată fiind de „*neprevederea, slăbiciunea și venalitatea noastră*“. În aceste condiții înțelegeți Domnii mei, cum crește și înfloarește presa național-jidovească dintre Nistru și Tisa.

O trec cu vederea; și mă întorc la „*anumita presă*“. Gazetele, cari intră în această categorie se înfățișează cu aparențe atrăgătoare, pline de făgăduință și nevinovăție; sunt scrise în graiul coloniștilor lui Traian, de nume ce sună neaoș românește, matadori ai condeiului, cari, zic ei, luptă pentru principiile generoase de libertate, egalitate, democrație, pentru idealuri altruiste de care se încălzește orice suflet nobil. Atunci pentru ce i se spune cu dispreț „*anumita presă*“ și noi dela „*Acțiunea românească*“ îi zicem jidovită? Pentru că, dacă ridicăm vâul aparențelor înșelătoare, țesut din cuvinte goale, descoperim dedesupt că această presă este scrisă de evrei pur sânge sau de români jidoviți cari pentru interese meschine se fac instrumentul politicii de fătărnice a rasei lui Israel. Această presă hipo-

⁷⁾ Vezi Comentariile *Protocoalelor* traduse în românește de Ion I. Moța, pag. 133.

³⁾ Cf. Th. Fritsch, *Handbuch der Judenfrage* ed. XXVIII din 1919 pag. 473—75; cf. Ford, op. cit. vol. I. pag. 167 notă

crită o vom demasca înaintea marului public și o vom arăta nu așa cum înșiră vorbe după vorbe pe hârtia răbdătoare, ci cum urzește la întuneric și încearcă a aduce la în deplinire planuri de distrugere a Statului român.

Smulgându-i masca de pe față, iată cum se prezintă presa ce se mai numește „democrată” și „independentă”, cu *personalul ei de redacție*, compus din jidani, cari cu puține excepții, se ascund sub nume ce sună neaoș românește :

Vezi „Cuvântul studentesc” din 29 Ianuarie 1924. Comitetul de redacție al ziarelor „*Adevărul și Dimineata*”: Iacob Rosenthal, director-proprietar; C. Brauer zis Graur, Damian, Traian Vlad, etc.; I. Nadler zis Nedelea; Grumberg zis Vermont; E. Feinsilber zis E. Emilian; A. Segal zis Nora; Rintzler; Adolf Hertz zis de Hertz; I. Schwartzmann zis Negreanu; Filip Finkelstein; Friedmann; Sanielevici (jidani); B. Laizar zis Barbu Lăzăreanu; Dr. Glicksmann zis Dr. I grec.

Ziarele „*Lupta*” și „*Presa*” scrise de: E. Honigmann zis Fagure; Albert Honigmann, frate; Mendel Grumberg zis Milian Maximin; E. Samuel Hirsch zis E. S. Cerbu; E. Margulius; Leon Pauker zis Leonard Paukerow; G. Rosen zis Rosin; Albert Seidmann zis Albu; I. Peltz, zis Pajură, Plăieșu (complectat după altă listă).

Comitetul de redacție al ziarului „*Aurora*”, organul oficial al partidului țărănist, e compus din: Dr. Ghelerter; S. Weiss zis Albu; M. Mendel zis Mircea; Marcus zis Munienescu; Geliebter zis Dragu; Al. Hurtig zis Georgescu; Kromberg zis Rodan; Gutmann zis Bunescu; H. Fischmann zis H. Gaad; N. Davidescu; Rosenberg zis Răpeanu.

Ziarul „*Argus*” este proprietatea jidanilor Schulder și Berger, redactat de: S. Pauker, Sancel Grossmann, H. F. Valentin.

Revista „*Se zice*” e redactată de jidanul A. Burăh Kupermam zis Clarnet.

Ziarul „*Bukarester Presse*” e redactat de: A. Berkowitz, C. Hift, A. Blum, F. Kappus, Al. Ronetti-Roman.

Ziarul socialist „*Lumea Nouă*” organul oficial al socialdemocrațiilor e redactat de: Dr. Stockmann, Albert Abramovici, I. Herșcovici, Simon Bercovici, Ilie Moscovici, Iacob Pistiner.

Ziarul „*Socialismul*”, organul oficial al comuniștilor e redactat de:

Marcel Pauker, Sternberg, R. Albert, Leonin, Pincu Herșcovici, Hirsch zis Cerbu, Al. Nuhăm Katz zis Dobrogeanu-Gherea.

După ce v'am prezentat personalul de redacție dela anumita presă să-mi dați voe să-i analizez sufletul.

Domnilor, din criza ce străbate omenirea dela încheierea păcii mondiale, se formează astăzi convingerea tuturor oamenilor de bine, că pentru a merge înainte ne trebuie *ordine, autoritate și ierarhia valorilor*. Politica lui Israel caută să înlăture aceste trei condiții din mersul actual al societății, spre a dărâma mai ușor edificiul statelor creștine.

I. In locul *ordinei*, ei caută să pună *dezordinea*, creiând o mentalitate în marele public conform cu interesele exclusiv jidovești. Ca să ajungă aici le trebuie *lupta de clasă*, pe care a proclamat-o jidanul Marx în manifestul lui comunist de la 1847, le trebuie învrăjbierea permanentă a partidelor politice, le trebuie slăbirea tuturor forțelor noastre de coeziune, le trebuie o desbinare cronică în sânul societății românești.

Mijloacele ce și-a ales „anumita presă” spre a produce această stare de lucruri sunt două: *minciuna*, adică falsificarea fără nici un scrupul a realității, și *calomnia*. Iată propria mărturisire a autorului Protocoloalelor (cap. XII pag. 73:

„*Ce rol joacă astăzi presa? Ea servește să aprindă pasiunile și să întrefină egoismul partidelor. Ea este deșartă, nedreaptă, mincinoasă; cea mai mare parte a oamenilor nu înțelege de loc la ce servește actuala presă.*”

In ce privește dibăcia de a calomnia citez următorul fragment din cartea „*Înțelepților Sionului*” (cap. XVII pag. 114—15):

„*In general presa noastră contemporană va defăima toate guvernele, va defăima instituțiile creștinilor fie religioase fie de altă natură, va arăta incapacitatea goilor și toate acestea în termeni atât de necinstiți ca să îi putem ponegri în toate chipurile așa cum știe să facă numai rasa noastră de geniu.*”

Iată, domnilor una din multiplele laturi ale sufletului iudaic în materie de presă, după propria lor mărturisire. Dar pentru ca opera de educație a opiniei publice să fie desăvârșită, jidanii au nevoie și de ajutorul acelor oameni, cari la noi se numesc *noi*, de acei ambițioși cari vânează puterea fără nici un scrupul și nu văd în goana lor

oarbă după situațiuni politice că sunt simple instrumente mărunte și inconștiente în mâna jidanilor, cari lucrează din umbră. Această politică o recunosc singuri în următorul fragment din *Protocoloale*: (cap. IX pag. 53).

„*Noi ținem în mâinile noastre ambițiunile nemăsurate, lăcomiile arzătoare, răsbunările implacabile, urile pline de venin. Dela noi vine teroarea, care a năpădit pretutindeni*” Cazul lui Goldstein cu atentatul dela Senat).

Alt citat destul de luminos pentru a înțelege machinațiile jidovești: Citim în *Protocolul III* pag. 20—21:

„*Pentru a împinge pe ambițioși să abuzeze de putere, am opus toate forțele una contra alteia, desvoltând toate tendințele lor liberale către anarhie. . . In acest scop noi am încurajat orice aventură politică, noi am armat toate partidele, noi am făcut din putere ținta tuturor ambițiilor. Noi am transformat în arenă de luptă Statele, în care se desfășoară tulburările. . . . Încă puțin timp și dezordinile (falimentele) (crahurile) vor apărea pretutindeni.*”

Vorbitori fără sfârșit au transformat ședințele Parlamentului și adunările administrative în lupte retorice. Jurnaliști îndrăzneți, pamfletari fără rușine atacă în toate zilele personalul administrativ.”

Cred că în aceste citații fiecare din dvoastră vede spectacolul vieții noastre publice, înveninată de presa jidovită de la Unire până astăzi. Citind cu atenție *Protocoloalele* și cu gândul la mersul politicii românești în ultimii 6 ani, veți avea cheia prin care se explică toate neajunsurile luptelor dintre partide și toate pedicele pe care mâna nevăzută a Iudaismului le îngrămădește în calea consolidării noastre.

Vă rog să vă amintiți de atitudinea „anumitei prese” în chestiunea Basarabiei; să vă amintiți cum știe să tacă această presă de câte ori se descoperă bande de jidani comuniști sau instrumente ale lor, cari atentează la siguranța Statului român; vă rog să nu uitați amabilitatea acestei prese față de acele gazete streine, cari informate de evreii din țară ne bîrfesc în auzul întregii lumi, și apoi aceleași informații false sunt traduse cu satisfacție în românește și comentate, ca pornind din aprecierea dezinteresată a unui strein obiectiv, când în realitate totul fusese fabricat în officinele jidovești dela noi. Răsfoiți anumita presă și veți afla cum spiritul ju-

daic caută să ne falsifice, să ne pervertească simțul de conservare națională în chestiunea independenței noastre economice, când o judecată dreaptă românească ne impune elementara datorie către generațiile viitoare, să le transmitem bogățiile pământului strămoșesc, libere de orice sarcină față de capitalul strein. Observați tactica de luptă, țesută din minciuni și calomnii, și veți ajunge la convingerea că întreaga campanie se desfășură după planul stabilit în Proto-coale.

Pentru a pătrunde și mai bine acțiunea lor adânc disolvantă în toată întinderea ei, vă atrag atenția, domnii mei, că jidanii nu atacă numai dintr'un singur loc — în acest caz apărarea ar fi mai ușoară; — ci își construiesc poziții de atac din diferite direcții, pentru ca focul convergent să fie mai ucigător.

Iată ce se mărturisește în Protocolul IX pag. 53:

„Noi avem în serviciul nostru oameni de toate opiniile, de toate doctrinele: restauratori de monarhie, demagogi, socialiști, comuniști și tot felul de utopiști; noi am înhămat toată lumea la carul întreprinderii noastre. Fiecare din partea lui sapă ultimele resturi ale puterii și se silitește să răstoarne tot ce mai stă în picioare“.

Lupta de răsturnare nu trebuie să înceteze un moment, iar inițiatorii oculte au cuvântul de ordine să nu cruțe nici un mijloc spre a-și ajunge ținta. Reproducem următorul sfat al Înțelepților Sionului în această privință (cap. X. 67.):

„Știți foarte bine că pentru a ajunge la împlinirea acestei dorințe, trebuie să tulburăm în mod continuu în toate țările raporturile dintre popor și guvern spre a obosi toată lumea prin discordie, învrăjbire, prin ură și chiar prin martiriu, prin foame, prin inocularea de boli, prin mizerie pentru ca creștinii să nu vadă altă mântuire decât să recurgă la stăpânirea noastră întreagă. Dacă dăm popoarelor timpul să respire, momentul favorabil poate nu va mai sosi niciodată“.

Ca instrument potrivit spre a aduce la îndeplinire planul politic al rasei lui Israel, autorii Proto-coalelor recunosc în următorul fragment (VII, 46) că presa le va servi cauza în mod deplin:

„Noi trebuie să constrângem guvernul după planul pe care l'am conceput în mod larg și care își atinge ținta. Opinia publică ne va ajuta, această opinie publică, pe care

marea putere numită presă ne-a dat-o pe ascuns în mâinile noastre. Cu puține excepțiuni, pe cari este inutil a le mai număra, de fapt presa se află de pe acum sub dependența noastră“. Mărturisirea e completă.

Dar dezordinea politică și economică nu este suficientă pentru a aduce la îndeplinire mai repede planul de dominațiune jidovească. Trebuie aruncată sămânța dezordinei și în modul de a gândi și a simți, printr'o literatură pornografică, prin stricarea tineretului în toate chipurile, pentru ca jidanul subversiv și disolvant să nu mai întâlnească la generațiile viitoare o forță de rezistență, o reacțiune mântuitoare. În această privință vă vom cita din Proto-coale două fragmente, cari nu vă pot lăsa indiferenți:

Cap. XIV pag. 90: *„In toate țările ce se numesc înaintate noi am creiat o literatură nebună, murdară, desfrânată. Noi o vom mai produce câțva timp și după venirea noastră la putere, pentru a scoate și mai în evidență contrastul dintre aceste turpitudini și discursurile ori programele guvernanților noștri“.*

Ca aplicare a acestei instrucțiuni, constat că toate revistele cu conținut obscen dela noi sunt întreținute sau scrise de jidani ori jidoviți; și mai amintesc că ofensiva pornografică a lui Iuda a luat așa proporții, încât guvernul actual a fost întrebat în Parlament: ce măsuri înțelege să ia în contra jidanului Ignatz Hertz care în editura lui din București întreține acest focar de infecție morală.

A doua mărturisire (cap. IX pag. 55), care sună astfel:

„Noi am înșelat, am prostit și am stricat tineretul creștin printr'o educație întemeiată pe principii și teorii pe cari le recunoaștem ca false și pe care cu bună știință noi li le-am inspirat“.

În ce privește falsificarea opiniei publice, prin crearea de curente populare subversive, la obârșia lor întâlnim toată hipocrizia jidanului disolvant, care se prezintă mulțimii ca și cum ar fi înșuflețit de iubirea de aproape, când în realitate sub această înfățișare înșelătoare el caută să capteze forța muncitorimii dela orașe spre a o avea ca unealtă de luptă distructivă. Semiții moderni sunt făuritorii acelor teorii false, semănate cu precauțiune sub forma nevinovată a socialismului pentru ca de aici împingând gloatele la comunism, să se ridice prin revoluție ei singuri la putere cum au făcut în Rusia și în Ungaria lui Bela Kuhn.

Iată o prețioasă mărturisire a lor în această materie (cap. XVI pag. 108):

„A trebuit să introducem în educația creștinilor toate principiile care au slăbit într'un mod atât de strălucit ordinea lor socială“.

Această spovedanie din Proto-coale să-mi dați voce să o lămuresc mai bine prin afirmația semitelui Bernard Lazare, privitoare la amestecul jidanilor în mișcările subversive. După ce scoate în relief meritul evreilor Marx și Engels la întemeierea socialismului continuă în următorii termeni:

„Cât despre organizarea partidului socialist evreii au contribuit puternic la această operă: Marx și Lassalle în Germania, Aaron Liberman și Adler în Austria; Dobrogeanu-Gherea în România; Gompers, Kahn și de Lion în Statele Unite ale Americii au fost sau sunt încă diriguitorii sau inițiatorii. Jidanii ruși trebuie să ocupe un loc aparte în acest scurt rezumat. Tinerii studenți semiți abia scăpați din ghetto participară la agitația nihilistă; unii, printre cari și femei, își sacrificară viața cauzei eliberatoare și alături de aceștia, de medici și avocați jidani, mai trebuie pusă masa considerabilă a meșteșugarilor evrei refugiați la Londra și la New-York centre de propagandă socialistă și chiar comunistă, anarhistă“.

Dar șefii actuali ai mișcării socialiste în Occident sub forma ei acută: antinațională și revoluționară, nu sunt toți jidani? Căutați-i în Germania, în Anglia, în Italia, America ori Franța și la toți veți descoperi sau sângele semit sau influența jidovească atât de fatală mentalității ariene. În Franța după căderea ministerului Poincaré, s'a rostit tot mai des numele șefului grupării socialiste, al evreului Leon Blum, care a urmărit și obținut retragerea lui Millerand, Președinte al republicii franceze, pentru că acesta reprezenta principiul național în cadrul ordinii și al autorității constituite.

Din cele mai sus expuse rezultă clar, că sub forma socialismului, a comunismului, a anarhismului semitelui de pretutindenți, ca și cel dela noi, atacă actuala ordine socială și de stat cu arma formidabilă a presei ce-i stă aproape exclusiv la dispoziție.

II. Când împrejurările nu sunt prielnice, spre a începe atacul de front contra ordinii constituite, jidanul gazetar sau creștinul jidovit schimbă tactica și anume: prin atacuri piezișe și perfide caută să slă-

bească *principiul autorității*: fie politică, fie religioasă. Precum Cremieux, fondatorul Alianței Universale Israelite, a proclamat la 1860 lupta de răsturnare contra Patriarhilor și Regilor, tot astfel și autorul „Protocoloalelor” din 1907 dă îndrumări cum trebuie dărâmat prestigiul *Bisericii* și al *Regilor*. În Protocolul IV pag. 31—32, arătând că credința religioasă unită cu educația morală poate ține poporul respectuos față de autoritatea constituită, autorul continuă:

„*Iată de ce este necesar să ruinăm credința, să smulgem din spiritul creștinilor principiul însuși al Divinității și al Spiritului pentru a-l înlocui cu calcule și nevoi materiale*”.

În altă parte (Protocolul XVII) autorul Protocoloalelor arată cum trebuie discreditată preoțimea în ochii credincioșilor:

„*Noi am avut grija să discredităm clasa preoților creștini și astfel să desorganizăm misiunea lor, care astăzi ar putea să ne împiedice mult. Influența lor scade pe fiecare zi. Libertatea conștiinței este proclamată astăzi pretutindeni. Prin urmare, nu mai sunt decât puțini ani, cari ne despart încă de ruina completă a religiei creștine. Noi vom așeza puterea bisericască și preoțimea în niște cadre atât de strâmte, încât influența lor va fi nulă, față de aceia pe care au avut-o altădată*”.

Alături de această mărturisire, vă rog să vă amintiți atitudinea presei jidovite dela noi când I. P. S. S. Mitropolitul Primat al României întregite a dispus să se introducă un ceremonial mai impunător la depunerea jurământului în fața autorităților publice. Acea presă, care nu poate avea nimic sfânt, a criticat, a protestat, a bârfit și batjocorit sentimentele noastre creștinești. Cu alte cuvinte nu a făcut decât să pună în practică preceptul din Protocolul XIV: „Noi trebuie să distrugem toate credințele”.

O dovadă că aceasta doctrină destructivă se aplică cu sârguință printre noi este și mișcarea adventistă, care punând în locul proprietății individuale regimul comunist, făcând propagandă contra jurământului de fidelitate în armată, fixând Sâmbăta ca zi de repaos săptămânal, promovează opera de distrugere a bisericii creștine și contribuie la răspândirea iudaismului în societatea noastră. Toți misionarii adventiști sunt plătiți din fonduri oculte în dosul cărora stă finanța internațională jidovească.

Dar prestigiul autorităților noastre civile dela șeful statului până la cel mai modest funcționar public, nu este zilnic atacat, criticat cu patimă de aceeași presă jidovită? Nu zic, că nu există multe temeieri de a critica. Dar nu vina administrației românești îi doare pe niște streini de neamul nostru. Ei critică numai pentru a semăna în public desorientarea și desnădejdea, că ne vom mai putea governa singuri. Și atunci creștinii lăsând libere frânele cărmuirii de sine, aceste frâne vor cădea firește în mâinile acelor, cari ne pândesc din umbră. Spre a întări ceea ce afirm, citez din Protocolul V (pag. 38—39) următorul fragment:

„*Problema de căpetenie a guvernării noastre (adică jidovești) este de a slăbi spiritul public prin critică, de a face pe creștini să piardă obiceiul de a mai gândi, căci reflexiunea creiază opoziția, este de a fărămiți forțele spiritului în lupte seci de vorbărie goală*”.

La lumina acestor prețioase destăinuri vă rog, Domnii mei, să interpretați scrisul zilnic al presei jidovite cu critica ei nemăsurată, cu informații senzaționale și false, cu titluri impresionante și totdeauna pesimiste, și veți înțelege că pătimașă campanie sistematică ce duce anumita presă pentru a ne slăbi înăuntrul și a ne discredita peste granițe, se desfășoară în conformitatea cu preceptele Înțelepților Sionului.

Ținta politicii jidovești este distrugerea Statului român.

Și cum în acest stat cea mai puternică forță este unirea între cei doi factori de căpetenie: între *Rege* și *popor*, această legătură urmăresc jidanii a o desface; ei caută a despărți pe cei doi factori spre a-și atinge mai ușor scopul. Ceea ce afirm nu este o bănuială personală, ci constituie un punct stabilit în programul de dominațiune universală al rasei lui Israel. Iată ce cuprinde Protocolul III (pag. 20) în această privință:

„*Forța clarvăzătoare a persoanelor domnitoare (adică a Monarhilor) și forța oarbă a maselor populare, ambele forțe au fost despărțite de noi, au pierdut orice importanță; fiind despărțite sunt așa de neputincioase cum este orbul fără băț*”.

Dacă ne întrebăm cum aplică presa jidovită acest punct din catehismul ei politic, constatăm că nu are curajul să atace fățiș: pentru că adânc înrădăcinat este simțul monarhic în sufletul poporului nostru. Dar vă rog să observați, cu ce satisfacție răsu-

nătoare înregistrează anumita presă svonuri despre prăbușiri de tronuri și cu câtă teorie democratică falsificată își umple coloanele comentând atari fapte; observați cu câtă sollicitudine caută să infiltreze în marele public simpatia pentru superioritatea ideilor republicane. Sub această aparență de nevinovăție se ascunde deocamdată cu precauțiune ideea Francmasoneriei internaționale jidovite de a transforma statele actuale într-o *republică universală*.

III. Ordinea în stat și prestigiul autorității nu se pot păstra în mod durabil dacă nu se respectă *ierarhia valorilor*, care face ca fiecare să-și aibă în organizația socială locul potrivit meritelor sale. Când capacitatea, știința, talentul, energia sunt violent înlăturate ca astăzi în Rusia bolșevică, sau când nu se dă individului posibilitatea de-ași desvolta în libertate aptitudinile lui firești, atunci progresul general cu luminoasele-i culmi, susținute de personalități impunătoare, scade la nivelulul posomorât al mediocrității; atunci se întâmplă o frământare pe întuneric din care se vor ridica la conducerea vieții politice și sociale elementele brutale, violente și viclene. Răsturnându-se astfel scara valorilor, aceia sunt chemați să exercite puterea, cari în momentul de criză stăpânesc masele populare prin orice mijloace. Cum jidanii își pregătesc influența predominantă asupra proletariatului prin propaganda fericirii comuniste, este firesc ca ei să aibă interesul de a ataca toate valorile adevărate din această țară pentru a spiritele luminate, ce le-ar crea opoziția, să se piardă în mulțimea amestecată de ei. Și-au formulat singuri tactica de luptă în cuvintele, repetate în Protocoloalele (I. 10): *forța și hipocrizia*. Ei au acaparat *forța* pe care le-o dă poporul ademenit cu făgăduințe irealizabile, și pentru a domina acest element prețios întrebuințează *hipocrizia*. Ca să înțelegeți câtă iubire are jidanul socialist pentru proletarul creștin pe care îl înșală cu promisiuni umanitariste, vă rog să ascultați următoarea declarație (cap. III. 23):

„*Aristocrația, care altă dată se bucura, de plin drept, de produsul muncii proletare avea tot interesul ca muncitorimea să fie hrănită, sănătoasă și puternică. Interesul nostru este tocmai ca creștinii să degenereze. Puterea noastră stă tocmai în foamea cronică a lucrătorului, pentru că această stare îl robește voînții noastre și atunci nu va mai*

avea nici forța nici energia spre a se împotrivi acelei voinți. Foamea dă capitalului (care e aproape jidovesc) asupra lucrătorului mai multe drepturi decât avea altădată aristocrația prin puterea regelui și a legii. Prin mizeria și ura invidioasă, ce produce foamea, noi vom manevra mulțimile, noi ne vom servi de mâinile lor spre a zdrobi tot ce se împotrivesc planurilor noastre“.

Doamnelor și dlor, nu pot să termin conferința fără a vă mai semnală încă un caz de hipocrizie acută. Cunoașteți cu toții campania pornită de gazetele jidovite, când s'a adus în discuție publică libertatea presei. Știți cum scribii jidani și jidoviți au căutat să ne înfățișeze lumii ca o țară reacționară pentru că s'a pus prin Constituție oarecare frâu libertății de a scrie. Ei apăreau ca cei mai aprigi apărători ai libertăților constituționale. Credeți că această atitudine pornea dintr'o convingere sinceră? Vă înșelați. Am să vă aduc două dovezi: una de fapt, și alta luată din doctrina înțelepților Sionului. Iată faptul: Campionii libertății presei nu au suflat un cuvânt, când s'au suprimat ziarele „Cuvântul studentesc“ și „Dacia nouă“; n'au avut un accent de protestare când în disprețul legilor, s'a suprimat pentru scurt timp cel mai popular ziar din Ardeal, acel organ de opinie publică sănătoasă și curat națională, care lucrează de 22 de ani, având peste 20.000 de abonați, când s'a suprimat ziarul „Libertatea“ al părintelui Moța dela Orăștie.

Dovada de doctrină o scot dintr'o prețioasă mărturisire aflată în Protocolul XII. pag. 74:

„Pentru că presa de azi este „nedreaptă și mincinoasă“ „noi o vom domesticii și o vom înfrâna puternic (când vom ajunge la putere); acelaș lucru îl vom face pentru orice scrieri tipărite; căci la ce ne-ar servi să ne scăpăm de presă, dacă nu ne vom pune la adăpost de atacul broșurii și al cărții? Noi vom transforma publicitatea, care astăzi ne costă scump, o vom transforma într'un izvor de venituri pentru Statul nostru judaic. Vom crea un impozit special pentru presă. Vom impune o cauciune când se vor fonda jurnale sau tipografii. Astfel guvernul nostru va fi asigurat că nu i-se vor da atacuri din partea presii. La trebuință o vom supune la amenzi fără nici o milă. Timbre, cauciuni, amenzi vor aduce Statului un venit enorm.

Este adevărat că jurnalele de partid vor putea să supoarte perderile

bănești pricinuite prin amenzi. Le vom suprima dela al doilea atac, în contra noastră. Nimeni nu se va atinge, fără a suferi pedeapsă, de nimbul înfaibilității noastre guvernamentale. Pretextul de a suprima un jurnal va fi acela, că organul atins agită spiritele fără motiv și fără judecată“.

Din cele mai sus arătate constat ca încheiere, că prin atacuri concomitente contra ordinii, contra prestigiului autorității și contra ierarhiei valorilor săvârșite sistematic de anumita presă, împiedicând consolidarea noastră, discreditând România peste graniță, conducerea ocultă a jidovimei internaționale urmărește distrugerea puterii politice a Statului român.

Nicăeri ca în aceasta parte a Europei, campania subversivă, plătită de băncile jidovești din țară și din streinătate, nu a mobilizat mai multe forțe ca la noi. De ce? Pentru că rezultatul izbânzii lor aici ar fi incomparabil mai prețios ca în orice altă țară. România întregită este regiunea cea mai bogat dăruită de Dumnezeu din toate ținuturile acestui continent. Cum să nu se simtă jidanii atrași către Canaanul românesc, unde curge miere și lapte? Avem o situațiune geografică atât de favorabilă, încât prin cursul Dunării putem comunica pe apă cu toate statele Apusului; prin gurile Dunării și Marea Neagră facem legătura între Europa și Asia; iar prin Strâmtoarele ajunse libere ne punem în contact cu toată lumea. Așadar, formăm o piață comercială admirabilă. Față de bogățiile țării noastre și având această posibilitate de dezvoltare a unui comerț mondial, înțelegeți năvala jidanilor în România întregită. Iată de ce, Domnii mei, mă stăpânește grija de viitorul acestui neam. Iată una din cauzele, pentru care Acțiunea Românească a deschis, în cadrul legalității, o luptă aprigă pe care nu o va slăbi nici expedientul intimidării. Știu, că față de îngrijorarea noastră, sunt mulți indiferenți din interes sau din lenevie. Pe cei interesați îi vom demasca; pe cei indiferenți îi vom scutura la zarea luminoasă a vieții naționale întinerite; pe cei incorigibili îi vom trata cu disprețul cuvenit.

Dlor, când se deschide lupta pașnică, dreaptă pentru apărarea vieții și independenței națiunii noastre, nu există o categorie de oameni mai netrebniți decât acele firi dulcege, molăie, sfoase și comode, care în momentul hotărârii se retrag domol la limanul trândav al indiferenței. Pe aceștia sublimul poet al Italiei

medievale, căzut sub călcâiul streinismului cotropitor, pe acești indiferenți Dante Alighieri, în divina lui Comedie, i-a fixat în fundul ladului, de unde nu mai puteau spera o îmbunătățire a soartei lor etern mizerabile; și întâlnindu-i cu Virgil în călătoria lui simbolică, a rostit la adresa lor cuvintele nemuritoare: *non ragioniam di lor, ma guarda et pasa*. Aceiaș purtare vă recomand față de indiferenții incorigibili, surzi la chemarea neamului: *să nu ne mai ocupăm de ei să-i privim o clipă și să ne vedem de drum*.

I. C. Cătuneanu

Profesor la Universitatea din Cluj

Curiozități

Ziarul „Universul“ din 4 Iunie 1925 a adus următoarea știre:

„Dezertori condamnați

Consiliul de războiu al div. IV, sub președinția dlui Colonel Tănăsescu, a judecat pe următorii soldați și i-a condamnat precum urmează:

Sold. Grünberg Leon din Corpul pompierilor Capitalei, pentru dezertare la inamic în timp de război — un an închisoare; sold. Grünberg Solomon din reg. 27/2 obuziere, tot pentru dezertare la inamic în timp de război — un an închisoare; iar sold. Bănică Toader, pentru dezertare în țară la 5 ani muncă silnică“.

Intrebăm: De ce oare soldații Grünberg Leon și Grünberg Solomon au fost condamnați numai la un an închisoare, deși au dezertat la inamic pe timp de război — pe când soldatul Bănică Toader pentru dezertare în țară a fost condamnat la 5 ani muncă silnică?

De ce oare nu s'au respectat prevederile codului justiției militare? Când existența culpabilității e evidentă, când din punct de vedere juridic există circumstanțe agravante pentru cei 2 jidani, onor. Consiliul de războiu al div. IV nesocotește completamente aceste circumstanțe. Iată lucruri, care în adevăr ni se par extrem de curioase.

Și ar fi dureros, ca în aceste momente grele pentru țara noastră, când granițele trebuie păzite mai bine ca oricând, prin astfel de exemple ca cel dela Consiliul de războiu al diviziei IV-a să se sădească în sufletele ostașilor români neîncrederea în justiția militară.

Șeful justiției militare are cuvântul.

Drd. Nicu Ionescu

București

Voluntarii din Războiul pentru Intregirea Neamului

La 8 Iunie 1925 Uniunea foștilor Voluntari a comemorat a opta aniversare a istoricei zile de 8 Iunie 1917, când cel dintâi batalion de voluntari originari din Ardeal, Banat și Bucovina venind dela Kiev a depus jurământul de credință la Iași în fața M. S. Regele Ferdinand. Iar la 28 Iunie 1925, voluntarii întruniți în congres în Cetatea dela Alba-Iulia îndeplinesc o sfântă datorie de onoare în cadrul unei înălțătoare solemnități.

Cel dintâi batalion de voluntari în trecerea sa prin Chișinăul Basarabiei la 5 Iunie 1917 a fost întâmpinat de Moldovenii Basarabeni cu un *entusiasm, ce dăreamă hotare de veacuri și unește suflete pentru vecie*. În numele Moldovenilor martirul maior Simion Murafa a încredințat acestui batalion de voluntari un drapel tricolor rostind următoarele cuvinte, pe cari le reproduc în întregime, pentru frumusețea și sinceritatea lor, pentru că talmăcesc sentimentele de atunci ale Basarabiei românești, pentru că evenimentele le-au dat importanța unui act istoric și profetic:

„Astăzi voi ați trecut Nistrul și să știți că acum nu mai sunteți pe pământ străini, ci sunteți între frați de-ai voștri. Nu ne-ați cunoscut, ne-ați crezut morți; ei bine, noi nu mai am durmit; de-acum ne-am deșteptat și noi la viața națională, de-acum voim să fim și noi o parte conștientă a neamului românesc. Trecerea voastră prin Basarabia nu ne-a putut lăsa rece. Am alergat cu toții să vă vedem, să vă îmbrățișăm și să ne unim pentru totdeauna sufletele. Ca să vă aduceți viața voastră întreagă aminte de ziua aceasta a înfrățirii noastre, vă dăm un semn de amintire. Prin mine Moldovenii vă ofer *acest steag tricolor: Simbolul unității noastre naționale*. Pe el erau să fie scrise cuvintele: libertate sau moarte. Primiți-l cu dragostea, cu care vi-l dă și-l duceți cu bine peste Prut, peste Milcov peste Olt, peste Mureș și peste Crișuri; *fluturați-l triumfător peste întreaga întindere românească și împlântați-l apoi în numele nostru pe turnul Cetății dela Alba-Iulia!* Duceți-l la biruință sau muriți pentru idealul, care vă însuflețește!”

Voluntarii, parte integrantă a Armatei române, au fluturat acest drapel triumfător nu numai peste întindere românească ci și peste

trufașa Capitală a dușmanului nostru milenar, Budapesta, și la 28 Iunie 1925 Uniunea foștilor Voluntari constituită din 30.000 voluntari ai Corpurilor și Legiunilor ce au luat ființă în Moldova, Italia, Siberia, și Franța întru îndeplinirea voinței Moldovenilor îl împlântă în Cetatea din Alba-Iulia depunându-l în Catedrala Incoronării spre mărirea și veșnica dăinuirea a României-Mari.

Cu ocaziunea acestei sărbătorești zile nu este de prisos să stăruesc asupra rostului și importanței acțiunii voluntarilor, importanță care nici măcar nu este bănuită de marea mulțime, uitată aproape de pătura intelectuală, însă păstrată în suflet cu sfințenie și înduioșătoare mândrie de cei ce au făcut-o și cu energie, însuflețire și nobilă modestie au dus-o la bun sfârșit.

Cine își aduce aminte de desnădejdea dezastrului din 1916, de mizeria cumplită și moartea secerătoare fără milă de vieți a iernei din Moldova, de primăvara încolțitoare de noui nădejdi pentru refacere și învingere, de sentimentul de izolare și părăsire ce începea să se cristalizeze în inimi văzând creșterea desorganizării și anarhiei în rândurile oșterii rusești, ce trebuia să lupte cot la cot cu noi, acela va înțelege entuziasmul fără margini ce la stărnit la Iași apariția batalionului de voluntari originari din Ardeal și Bucovina.

Oricât de înviorătoare a fost însă înrolarea românilor subjugăți la lupta pentru întregirea neamului, oricât de înălțătoare a fost dovada conștiinței unității noastre naționale, oricât de mare a fost însemnătatea îngroșării rândurilor armatei române cu încă o divizie, când în urma defecțiunii rusești creșterea numerică a forțelor noastre armate era cea mai de căpetenie preocupare, totuși *importanța politică a acțiunii voluntarilor este cea covârșitoare*.

Încă înainte de intrarea României în războiul românii originari din Ardeal, Banat și Bucovina, prizonieri de război în Rusia și Italia au început să se agite cerând libertatea de a lua de nou armele în mână contra Puterilor centrale. Această mișcare a luat naștere fără propagandă, instinctiv și simultan în toate lagărele. Această mișcare mult timp, nu a fost nici înțeleasă, nici favorizată. Voluntarii au trebuit să lupte

nu numai cu dușmânia fățișă a foștilor lor camarazi unguri și nemți, ci și cu ostilitatea de neînțeles a comandanților de lagăre ai aliaților, iar mai târziu cu indiferența agenților diplomatici oficiali ai României intrate în război. Voința de fer și iubirea de neam a voluntarilor însă a trecut peste aceste obstacole. Când s'au văzut concentrați cei din Rusia la Darnița, cei din Italia la Cittaduale, voluntarii nu s'au mulțumit cu îndeletniciri pur ostășești în vederea plecării apropiate la front, ci s'au manifestat și politicește. La Darnița s'a redactat un memoriu-manifest către guvernul rusesc și către popoarele aliate afirmându-se dreptul *de autodeterminare a provinciilor subjugate și hotărâta voință de unire necondiționată a românilor de sub stăpânire străină cu Patria-mamă*. Dela Citaduale legionarii s'au adresat aliaților din Apus accentuând *credința nestrămutată și unanimă a tuturor Românilor în înfaptuirea României-Mari și au organizat la columna lui Traian acea grandioasă manifestare*, care a avut un puternic ecou și peste ocean în Satele-Unite ale Americii de Nord.

Acțiunea voluntarilor se poate numi cu drept cuvânt **plebiscitul armat al provinciilor subjugate**. Această acțiune a fost stăruitoare și puternică, nu s'a oprit la porțile zăvorâte ale cabinetelor diplomatice, ci a forțat ușile capitonate și a *tras greu în cumpănă*, când s'a cântărit vrednicia neamurilor beligerante. Aceasta s'a putut produce cu atât mai vârtos, pentru că sfințenia tratatelor încheiate erau în apunere, iar soarele noii ideologii a autodeterminării popoarelor era în plină ascensiune.

Când România violentată în urma trădării moscovite a abandonat temporar lupta și a încheiat pacea dela București, acțiunea voluntarilor nu a încetat. Legionarii din Italia, Franța și Siberia au fost purtătorii cu vrednicie a drapelului tricolor pe fronturile aliaților, ei au fost *simbolul continuității luptei pentru întregirea neamului. Existența acestor legiuni a făcut ca aliații să recunoască în mod formal Consiliul național din Paris ca reprezentant al Neamului românesc în stare de război cu Puterile centrale*.

Dacă toate aceste s'au uitat, dacă voluntarii au fost de multe ori nedreptățiți, dacă despre sbuciumul lor, întrunirile lor, nu se scrie nimic de o presă înstrăinată, apostolii jertfei desinteresate, curate, de bună

voe au mângăierea înălțătoare, *că istoria le va face dreptate.*

Iar cei ce ar vrea să știe, care mai poate fi astăzi rostul Uniunii foștilor Voluntari, vor găsi răspunsul în cuvântarea festivă ce am rostit-o la congresul Uniunii din Arad în 27 Mai 1923 :

„Uniunea foștilor Voluntari, soldați credincioși ai unei idei mărețe, nu poate fi degradată la rolul oarecărui sindicat profesional! . . . Voluntarii nu pot rămâne impasibili, șovăitori, la o parte, când se dă o

luptă, în care este angajat viitorul și existența poporului românesc.

. . . Uniunea noastră este un semn al vremii, ea s'a născut din voința noastră conștientă sau instinctivă de a fi conduși de nou în luptă pentru binele neamului și pentru mărirea țării noastre scumpe! . . . Iar, dacă după lupte și jertfe ținta visată va fi atinsă *prin desrobirea economică și culturală a poporului român de sub jugul străinismului cutropitor, făuritorii acestei victorii vor binemerita dela patrie și națiune!*

Valeriu Pop

Aconfesionalismul politicii noastre

Curentul deșteptării naționale și creștine a neamului nostru văzând cu ochii ia astăzi proporții tot mai mari, cucerește cu forță de vrajă inimile și varsă în suflete încrederea în biruința de mâine. Se poate afirma fără exagerare, că aproape nu găsești persoană, care informată despre noua mișcare, să nu aibă accente de caldă simpatie pentru acțiunea atât de generoasă și desinteresată.

Cuvântul zilelor de azi este afirmarea unei concepții naționale și creștine în toate manifestațiile vieții publice. Și rămâi adânc impresionat, când observi acest fenomen nu numai la noi, ci în atâtea țări *luminate*. Există un curent mondial și în circuitul electric al acestuia ne găsim și noi românii.

Pelerinajul român la Roma a fost un prilej fericit, să vedem noi cei 150 de români pelerini, cum în *Italia* fascista o mână de oțel ține la înălțimea demnității sale trează conștiința națională ce fusese adormită prin narcoticul moscovit și paralizată prin rețeaua vastă a panmozaismului revoluționar. Fascinanți prin cuvânt, exuberanți prin spirit, gata oricând să-și sacrifice viața pentru idealul cuprins în cuvântul „italianită”, pionerii sfintei acțiuni de salvare a Italiei Alfredo *Volta*, Virgilio *Zambini*, Benito *Mussolini*, Olao *Gaggioli*, Francesco *Brombin*, Italo *Balbo* și cu ei sute de mii de patrioți, duc o luptă plină de demnitate ca organizatori și combatanți infatigabili și cu toate mijloacele, chiar excesiv aplicate, împotriva oligarhiei intolerante ale socialismului liberticid, împotriva brigandajului mortifer și a obraznicului boicotaj bolșevic antinațional. „Marcia su Roma” s'a făcut sub umbra și în numele tricolorului italian, ca o sfidare a roșului bolșevic.

Zdrobirea scârboasei hidre a „subversivismului” moscovit a costat hecatombe de vieți omenești, prețul triumfului final. Cine va dubita, că fascismul face poliția moravurilor creștine, când azi în Italia înjurătura și decoltajul femeilor sunt strict interzise chiar prin sancțiuni drastice, societățile masonice și orice organizații clandestine unde se țes planurile satanice de răsturnarea statului sunt desființate cu rigoare militară, divorțul este oprit prin lege, pe motiv, că este un rău moral care zdruncină familia și astfel societatea întreagă, sau mai laconic spus este „antisocial și antifascist”. Ce îndemn sublim pentru noi românii de origine nobilă latină, ca să ducem și noi cu demnitate lupta pentru apărarea „românismului”, luat în senz genuin, precum fascismul italian își apără viața patriei sale exprimată scurt prin „italianită”. În tot drumul peste Veneția, Florența, Roma, până la Neapol și Valle di Pompei fasciștii lui Mussolini au fost prietenii intimi și nedespărțiți ai pelerinilor români.

Nădejdea noastră crește, puterea noastră se dublează, când vedem, că și alții sunt purtați de idealul sfânt național creștin. În *Franța* curentul creștin dă lovitura lui Herriot, în *Belgia*, *Germania*, *Cehoslovacia*, *Austria* și *Iugoslavia* se dă lupta pentru acelaș deal.

Din toate luptele similare pe fronturile politice în diferite țări se poate observa o notă comună. Anume nicăieri nu se face politică național-creștină pe baze confesionale. *Aconfesionalismul* este caracterul genuin al politiceii.

În Abazia, la ospiciul sacerdotal din Ica, am stat de vorbă cu doi preoți din Germania veniți la băile de mare. Printre alte lucruri intere-

sante îmi fac destăinuirea, că în Germania s'a încercat o politică pur catolică în senz confesional, însă a trebuit să dispară fără de urmă, dând loc acțiunii politice creștine, în care luptă umăr la umăr cu mult succes catolicul cu protestantul german.

Ba chiar mai mult. Nici în țările pur catolice nu se face confesionalism politic. Exemplu ne poate servi Italia. „Il Partito Popolare Italiano” este declarat prin secretarul său politic Luigi *Sturzo* în chip consecvent partid aconfesional, cu următoarea motivație: „Nu este cazul să creiem un echivoc politic în țară și să facem impresia, că aci vrea să se ceară nu o organizațiune perfect politică, ci o a doua formă a acțiunii catolice italiene”. (De Rossi „Il Partito Popolare Italiano” 109).

În tot cazul este falsă părerea unora cari susțin necesitatea caracterului confesional al partidului politic, cum bunăoară crede Francesco *Olgiati*.

È limpede, că apostolatul creștin se poate face nu numai *în biserică*, sub ordinele erahice ale autorității bisericesti, după ritualistica bisericească și cu mijloacele pastorației obișnuite azi „in cura animorum”. Biserica își are legea supremă mântuirea sufletelor pentru viața eternă, își are ținta proprie și mijloacele proprii de realizare ca societate perfectă.

În viața de *Stat*, sau în acțiunea politică se încearcă realizarea unui „bonum commune, adică a unei fericiri sau bunăstări de ordin economic, a unei ținute pur naturale. Acest „bonum commune” se realizează pe alte căi, decât cele de ordin spiritual, religios-moral și supra-natural ale bisericeii. Scurt. Statul este la fel o societate perfectă cu scop propriu și căi de realizare proprii. În urmăre în viața politică de Stat autoritatea bisericească nu poate să dicteze în chip direct. La tribuna parlamentară nu pot să se disece diferențările dogmatice ale confesiunilor creștine.

Iată de ce ar fi „a radice” greșit să dăm „Acțiunii naționale Creștine” numele de „Acțiune Național ortodoxă, ori unită, ori catolică” etc. Un partid „confesional” în mod fatal ar trebui să intre în lupte de apărarea Credeului („confessio”).

„Homo oeconomicus” trebuie să fie în acelaș timp și homo „moralis”, și din acest motiv se accentuează în politica noastră acționistă îndrăsnelul, românescul și creștinescul ada-

giu: „Vom lovi deopotrivă în streinul parazitărilor și în românul necinstit și înstreinat! Cu toate acestea nu suntem organizație politică de caracter confesional ci pur și simplu organizație creștină.

Concludent susține foarte cuminte prof. Natale Turco: „...A da numele de catolic (sau ortodox) unui lucru, care nu urmărește în mod direct scopul Bisericii, adică scopul supranatural al omului, este — strict vorbind — cel puțin un abuz de limbaj, care mai mult ori mai puțin, ca orice abuz, produce confuziuni și poate să aibe dureroase consecințe“ („La questione sociale“, II—931).

Leon al 13-lea, marele Pontifex al bisericii, bărbat de rară erudiție și sociolog profund, categoric declară, că autoritatea bisericească nu are amestec în stabilirea formei de guvernământ a Statului, și în urmărire este indiferent ce formă de ocărnuire

are țara, numai să se garanteze justiția și „bonum commune“. (Enciclica „Immortale Dei“).

În fine privitor la *atitudinea preoțimeii ortodoxe și unite*, față cu noua organizație și propagandă național-creștină se impun tocmai în puterea deducțiilor de mai sus două concluziuni.

Întâi de toate ar fi o exagerație inadmisibilă și o stângăcie iperconfesională să ceri acestei organizații să fie ortodoxă ori catolică și nu creștină, precum este.

Pe urmă ar fi tragic și condamnable, ca o acțiune politică integral creștină să găsească tocmai în preoțimea creștină un obstacol. Avem ferma credință, că apostolatul pentru idealul cel mai sfânt al românilor în calea sa spre culmile supremei fericiri naționale nu va da niciodată peste vreo barieră indestructibilă.

Dr. Titus Malaiu

Două căi ni se arată

În ultimul număr al revistei ne-a preocupat problema noastră națională din punct de vedere ideologic, rămânând, ca să încercăm a o lămurii această chestiune fundamentală și din punctul de vedere al tacticii. Și până când putem cu bucurie constata, că sentimentul național nu lipsește la marea majoritate a românilor, credem, că chestiunea punerii în funcțiune utilă a ideii naționale este, pentru moment, de o importanță foarte actuală.

Marea majoritate a românilor, fie ea îmbrăcată în orice haină de partid, este de acord în ce privește pericolul streinilor și al corupțiunii, rele cari amenință poporul nostru cu desăgărire. Și aceia o știe toată lumea, că corupțiunea este în funcție de elementul strein de neamul nostru, element, care nu numai că nu are nimic comun cu noi, nu este însușit de idealurile noastre, dar are tot interesul să ne împingă spre o catastrofă politică realizându-și astfel aspirațiunile ascunse. Numai streinul a fost și este capabil să deslănțuiască în țara noastră cu o obrăznicie temerară corupțiunea ridicată până la dogmă. Nu este o întâmplare, că în fruntea celei mai neomenoase panamale a pașapoartelor au stat Văitoianu — Weithoferi și abia naturalizatul sârb Franasovici, dar nici aceia nu este o întâmplare, că cele mai mari contrabande cu oameni și mărfuri sunt săvârșite de jidani. Odată

tranzată în mod radical chestiunea streinilor, corupțiunea are să fie redusă, ca apoi cu timpul să dispară.

Dar cum să se soluționeze chestia streinilor și în special a jidanilor? Aci este greu de creat o unitate de vederi. Din multele discuțiuni se desprind două vederi principiale; unii susțin preferința mijloacelor pur politice, cari duc la eliminare și punere în cuvenita proporționalitate, iar alții prefer acțiunea în taină, pe cale de concurență.

Soluționarea problemei pe cale politică, care reclamă curaj și sinceritate, este mult combătută de cei „prudenți“ și „maturi“. Dar nimănu-i vine în minte, că Horea, Cloșca, Crișan și Tudor Vladimirescu dacă ar fi învățat mai multă carte și dacă Avram Iancu ar fi avut mai multă experiență a vieții, nu făceau revoluție, ci ar fi discutat și pe mai departe alături de cei prudenți și maturi. Am fi mai săraci cu câteva pagini frumoase ale istoriei noastre naționale și poate, mai departe de înfăptuirea idealului național, care nu va fi atins până când poporul român nu se va bucura în țara lui de toate avantajele cuvenite unui popor alcătuit de Stat.

Se spune, că punerea chestiunii pe teren politic este în contra tratatelor de pace, al principiilor moderne de drept și ar indispuce finanța internațională care ne-ar cauza ruina economică și poate chiar politică.

Sunt argumente false. Tratatelor de pace nici printr-o dispoziție nu ne obligă să dăm adăpost permanent și să acordăm cetățenie în baza actelor false tuturor veneticilor din țări streine. În ce privește streinii cetățeni, în desacord cu punctele dela Alba-Iulia, ni se impune respectarea principiului proporționalității, dela care mai departe nici un român nu vrea să meargă. Dar chiar dacă nu ar fi așa, este un principiu mai superior decât orice tratat de pace, cel al suveranității naționale, ca nimeni să nu se amestece în chestiunile noastre interne, când avem să ne apărăm în-săși ființa noastră națională. Ar fi o contradicție absurdă să ni se recunoască dreptul de a ne apăra cu arma în contra agresorilor cu arma, dar nu ca să ne apărăm cu arma legilor față de cei care vreau pe furisul să ne cutropească. Doar se impune respectul dreptului de conservare în ambele cazuri. Că s'ar opune principiile moderne de drept soluționării pe cale politică a chestiunii streinilor, este la fel un argument eronat. Adevărurile juridice nu sunt nici vechi nici moderne, ci relative. Nu există știință în lume, care să varieze dela națiune la națiune în măsură ca știința legiferării și a dreptului. Poftim faceți asemănare între regimul juridic al francezilor, englezilor, italienilor, nemților, popoare, care ele însăși au dezvoltat dreptul după trebuințele și posibilitățile lor naționale. Numai popoarele întârziate (ca și noi!) au privit gură cască la principiile de drept și legile altora, îmbrăcând astfel fracul împrumutat cu pantalonii albi și opincile naționale. Fiecare națiune independentă politicește este însăși izvorul de drept întocmindu-și principiile și alcătuiindu-și legile nu după orientările critice din afară, ci conform intereselor vitale. Câte principii vechi de drept au fost desgropate și câte noi nu au fost rămas petece de hârtie! În materie de drept putem susține, fără de-a putea fi combătuți; că „nimic nu este nou sub soare“. Dar să căutăm numai la popoarele contimporane, cari stăpânesc colonii, la America cu negrii ei, oare sunt egale drepturi acordate pentru toți cetățenii, pe departe nu, pentru că interesele rasei alcătuitoare de Stat primează și chiar când legea pronunță egalitatea, practica desminte acest falș principiu. Apoi nici finanța internațională, fie ea cât de jidovească, nu e așa de periculoasă. Adevăratul capital nu banul este ci munca. Când ne vom pune pe o

muncă bine organizată cu care să ne exploatăm în mod rațional bogățiile, nu vom mai avea nevoie de împrumuturi, nici de intrări triumfale ale capitalului zis extern. Popoarele mari și puternice economice nu cu împrumuturi externe și-au câștigat bogățiile, ci prin muncă sistematică și tenace. Să ne reducem pretențiile la ceea ce avem, să fim cinstiți și buni gospodari și atunci nu ne va păsa de finanța streină. Când vom da dovadă de capacitate, când va fi ordine în casa noastră, să fie tot românul încredințat, că capitaluri foarte umile și îngăduitoare vor bate la fruntariile noastre. Atunci noi vom dicta condițiile și nu va trebui să importăm pe lângă dobânzi cămătărești și condiții umiltoare, tirani exploatare, cari înăuntrul să ne sugă vлага, iar în afară să ne încurce combinațiile politice.

Nici nu se mai poate discuta necesitatea superioară a luptei pe teren politic în contra pericolului streinilor și în special al jidanilor. Numai așa se poate explica faptul, că a luat naștere organizația politică „Acțiunea Națională Creștină” sub prezidenția dlui profesor A. C. Cuza. În diferitele părți ale țării s'au născut în mod spontan organizații cu caracter național și creștin cu scopul de propagandă. Toate aceste organizații într'o bună zi fără combinațiuni prealabile și fără tratative, ca cel mai natural lucru din lume, s'au unit în vederea unei lupte politice. Persoane, cari nici nu s'au văzut, cari poate numai din nume s'au cunoscut, s'au întrunit și conduși de formidabila idee a solidarității au executat la moment prunca imprevizibilă a sufletului desinteresat.

Trebuie însă să recunoaștem că singură calea politică nu este suficientă. Soluțiunea politică î-și are și ea cusururile. Este un meleg prielnic pentru a produce paraziți, — persoane cari fac apoi din această luptă o profesiune, fără de a produce ceva pozitiv pentru neam. Ariști pe cari puțin îi interesează scopul final, dar se folosesc de orice trambulină binevenită pentru a parveni. Dar și masele mari se demoralizează, pierzându-și timpul cu combinațiuni, așteptând ca numai prin „lovitură” să se aranjeze totul, eliminând munca migăloasă și oboșitoare, dar productivă. Calea politică care numai elimină și reduce la justă proporție are mai mult caracter destructiv, gurile astfel produse trebuiesc umplute. A tinde

spre realizarea unui nou suflu de idei pur pe cale politică, nu este altceva decât a imita tactica bolșevică care își prezintă roadele în văzul tuturor.

Toate aceste lacune trebuiesc înlăturate prin combinarea metodei politice cu acțiunea de concurență, care ne face posibil să umplem golurile și să ne moralizăm partizani. Tot ce se elimină trebuie înlocuit cu ceva mai bun și superior. Ca pe teren economic să putem ajunge la posibilitatea înlocuirii, avem să învățăm toate specialitățile ca apoi cunoștințele să le punem în serviciul cauzei muncind din răspuțeri. Astfel va fi salvat echilibrul în viața noastră națională.

Dar singură calea concurenței nu ne va duce în grabă la soluționarea problemelor noastre naționale. Această cale cuprinde în sine două direcții: pasivitatea și concurența activă. Pasivitatea sau precum a numit-o șeful mișcării din Indii, Ghandi „non cooperation” sau precum i-ar zice la noi „nici un ac de la jidani” este irealizabilă și anume din motive prielnice pe deoparte și din motive economice pe de altă parte. Să punem chestiunea astfel că avem de a face cu oameni mediocri, nici buni, nici răi. Apoi din punct de vedere psihic crede cineva că este posibil ca acte săvârșite în mod mecanic, precum este cumpărarea unui ac cu gămălie sau altor articole de mică importanță, să-ți reclame de atâtea ori încordarea nervilor, să te concentrezi, să-ți recapitulezi teoriile naționaliste și creștine căutând în localitățile pline de magazinele streinilor acel comerciant român ascuns prin mahalalele orașelor — dacă peste tot există, — ca în scurt timp să nu te descurajeze ca apoi pe urmă resemnându-te să te înșeli pe tine însuși. Este o imposibilitate a pretinde dela un om care muncește din greu zi de zi o astfel de încordare sufletească permanentă, care obosește nervii și consumă forța de rezistență. Și acolo în Indii unde a fost cu fanatism pus în practică acest principiu a suferit un eșec complect. Iar concurența liberă în starea în care ne găsim noi românii este imposibilă. Dacă ne imaginăm un mic negustor român alături de un jidan imediat vedem o mare deosebire. Ambii trebuie să-și procure marfa dela același angrosist care este jidan și care pe coreligionarul lui îl va sprijini cu credite, prețuri mai eștine numai ca să-l poată distruge pe român prin

concurență. Exemplul clasic este cazul din Iași când dl A. C. Cuza a adus olteni pentru a-i concura pe vânzătorii ambulanzii de articole de alimentație evrei, cari români în scurt timp fiind concurați, au trebuit să dispară de pe străzile Iașului. Iar dacă și românul devine angrosist, atunci se repetă aceeași inegalitate față de jidan sprijinit de fabricantul jidan. Iar dacă și românul devine fabricant atunci în scurt timp va fi ruinat de finanța evreiască. Este o lege de fier în viața economică că oricât ai munci, nu poți concura milionul cu cinci parale. Or noi românii suntem foarte săraci față de elementele streine, cari sunt neconținut ajutate de frații lor din afară.

Dar nici ideia cooperativelor nu este salvatoare precum ne arată exemplele din Anglia, Austria și Cehoslovacia, unde a dat faliment. La fel este situația și pe teren cultural. Degeaba creiază Statul ori cât de multe școli, înzadar învață carte oricât de mulți fii de țărani, elementele streine la fel se vor înmulți și fiind descendenții elementelor de la orașe vor avea educație superioară, cu ajutorul calităților de intelectuali moștenite pe copii noștri îi vor împinge spre birocrăția statului mizerabil retribuită, iar ei vor pune mâna încet pe toate bogățiile noastre și cu timpul vor monopoliza posturile de conducere. Vom ajunge cu timpul în perfectă robie modernă, de unde apoi numai revoluția ne va putea salva.

A crede deci în puterea magică a concurenței „fără zguduiri” poate forma temelia ideologiei hibride a unor democrații inconștienți, dar instinctul de conservare a poporului român nu va îmbrățișa nici când această credință. Cu forță politică trebuiesc făcute să înceteze inegalitățile, eliminând pe cei indezirabili și reducând la justă proporție — singurul principiu democratic — pe cei legați de noi prin Constituție. Și dacă se va curăți terenul să ne punem la libera concurență. Problemele de Stat sunt cu mult mai complexe decât să poată fi rezolvite cu mijloace simpliste precum sunt „loviturile” politice sau principiile vagi ale democrației postbelice.

Iată pentru ce este întemeiat programul de realizare al Acțiunii Naționale Creștine, care numai prin metode combinate vede salvarea, care are să vină orice se va întâmpla și oricât va costa.

V. Roman

Ce să facem; cum să ne apărăm

„E înzălar să faci o casă frumoasă și s'o mobilezi bine, dacă nu te gândești să prinzi în fățânile ei și o ușă care să se poată încuia.”
N. Iorga

Suntem într'al șaptelea an, de când ne-am așezat o graniță în jurul țării noastre unite. Al șaptelea an de când ne-am ridicat — după multă trudă și suferință, cu mari jertfe și mult aur — păreți casei noastre, câștigându-ne toate drepturile de-a trăi liberi, liniștiți și fericiți într'ansa.

Așezate odată aceste granițe, acești păreți, ne simțeam apărați de vânturile rele de dinafară. Dar zidurile pot să fie atacate și dărâmate și dinlăuntru, și se știe, că-i mai primejdios dușmanul dinlăuntru. De aceea aveam cea dintâi datorință a cerceta, cu cine ne-am închis în casă, să ne dăm seama anume cu cine avem să locuim împreună.

Constatându-se că avem un număr considerabil din acel neam ce își zice „ales“, care profitând de superioritatea materială câștigată în urma privilegiilor avute față de noi în fostele State dușmane și mai ales în decursul războiului — care avea tendințe de a-și asigura conducerea economică și politică a țării noastre, internaționalizându-o, fapt, care ne-ar așeza pe noi făuritorii acestui Stat și băstinașii acestui pământ în inferioritate, ba devenind poate cu timpul servi unor paraziți invadați aici peste noi... un fior de neliniște și de îngrijorare a cuprins întreg corpul Neamului Românesc... care s'a manifestat întâi prin mișcarea tineretului nostru — studențimea universitară.

Dar această mișcare eminamente națională apucată numai într'o direcție, — după părerea noastră a fost întârziată. — Incepută îndată după așezarea granițelor, ar fi dat de mult mai puține piedici și de mai puțini și mai slabi dușmani, și prin urmare cu eforturi mai mici ar fi putut aduce rezultate mari. Venită însă cu aceasta întârziere a dat de dușmani întârziți, organizați și încurajați prin slăbiciunea conducerii noastre, a guvernanților înămoliți în mocirla corupției și desordinei, care le servește tuturor ticăloșilor drept scut de apărare... Dacă în loc de dansurile, cari dealtfel erau prea firești — și serbările fără sfârșit în zidire neterminată, luam îndată măturoiul, cum au făcut toți vecinii — și apoi ne zăvorem bine ușile... iar în loc de certuri pentru ambițiuni deșerte,

cari ne făcură să pierdem din vedere pe adevărații dușmani — unificam, după planul bine chibzuit al aleșilor neamului nostru, părțile bune din toate provinciile, înlăturând pe cele rele... dacă se punea fiecare om la locul său și acolo unde poate să desvolte mai multă și mai bună muncă pentru consolidarea Statului, lăsându-se teren liber talentului și competenței... dacă în fine nu făceam ca soldații lacomi și nedisciplinați, cari în loc să-și urmărească dușmanii învinși, nedându-le răgaz pentru refacere, se împrăstie după pradă, compromițând frumoasa Victorie azi desigur n'am avea mișcarea studențească și tinerimea noastră cu profesorii lor ar putea să-și vadă liniștiți numai de studii...

Dacă însă pentru apărarea noastră națională n'am făcut destul de bine în vremuri potrivite — trebuie să facem neamănat acuma, căci mai târziu va fi tot mai greu. Iar greșelile și păcatele să ni le coregem până nu se generalizează, până nu ne intră în ființă aducându-ne ca atâtor popoare mari — pieirea...

Nu este român adevărat, pe care să nu-l fi bucurat în sufletul său avântul și solidaritate tinerimei noastre. Căci tinerimea este inima Neamului, este sănătate și putere în trupul Neamului nostru.

Dar această mișcare națională pornită cu un sfânt avânt tineresc, are nevoie azi de o îndrumare în altă direcție; în care poate să ne aducă după împrejurările de astăzi cel mai mare folos Neamului și Țării noastre. Pentru ca toată mișcarea aceasta, — pe care nu o va putea înăbuși cu forța nici un guvern, căci este a neamului întreg — să poată aduce un folos real și grabnic țării, trebuie să-și aibă în program înainte de toate: *reformarea moravurilor și stărpirea corupției din oficiile publice și viața publică și privată printr'un control sever, cu minte, la vreme exercitat și fără sfială*. Căci este cert, că paraziții de orice soi u invadează și sunt primejdioși numai acolo, unde-i imoralitate, corupție și desordine. Într'un Stat unde domnește anarhia în administrație, unde corupția se plimbă fără rușinare prin toate oficiile până la ministrii țării, acolo cele mai bune legi sunt bat-

jocorite, cele mai aspre legi și ordine rămân neaplicate, decât doar față de nevoiașii țării. Într'un asemenea stat apoi natural, că jidanul negustor, sau oricine altul cu banul câștigat pe ușor stăpânește tot, ajunge orice țintă; nu-i stă împotriva nici lege, nici talent, nici pregătire. Poziția și averea țî-e asigurată numai până ce nu râvnește la ea cel ce are mai mulți bani și mai mare obrăznicie...

Mișcarea studențimei sau oricărei organizații naționale condusă în direcția salvării patriei noastre de asemenea nenorocire, ar opri cu siguranță importarea relor moravuri și întrucât se găsesc, le va stârpi. Și sunt ferm convins, că ar avea concursul tuturor patrioților buni și sprijinul cărmuirii, putând fi socotită ca o armată de salvare, luptând împotriva unui dușman intern, ce atacă inima Țării și a Neamului. La o astfel de mișcare condusă cu înțelepciune, s'ar alătura neamul întreg și ar trebui să aibă simpatia tuturor fiilor onești și iubitori de ordine, cinste și legalitate ai patriei comune și ca rezultat stabilirea ordinii, dreptății și legalității în țară; asigurarea unui trai mulțumit pentru toți cetățenii muncitori, cinstiți — și validitatea pe toate terenele ale adevăratelor valori și forțe ale Națiunii. După aceste n'ar mai fi primejdia parasitismului, căci într'o casă, în care este ordine și curățenie nu sunt paraziți...

Dar am fi scutiți desigur și de nenorocirea de a putea ajunge la cârmă un guvern, care nesocotește legile moralității și voința țării... care decorează și aduce ca pildă de imitat: pe trădători, renegați, falsificatori și pe toți câți au dovedit acelui guvern, că sunt în stare pentru o slujbă, în care li se dă mână liberă de a se îmbogăți repede, să săvârșească orice crimă. Și n'ar mai stăpâni paraziții și uneltele de ieri ale dușmanilor noștri, ci aceia cari au pus în orice chip o pietricică cât de mică la clădirea Statului nostru...

Oricât s'ar crede de greu acest lucru — tot trebuie să se facă odată, dacă vrem să fie a noastră țara. Căci până acum drept vorbind numai hotarele sunt ale noastre și vor rămânea ale noastre de veci, despre aceasta nu purtăm grijă mare, dar ce-i dinlăuntru hotarelor, încă nu; și dacă nu ne vom păzi bine și din bună vreme — poate să nici nu fie al nostru, al românilor, numai amarul. Apoi de asta e bine să ne temem și să ne apărăm.

Și credem că avem tot dreptul să ne apărăm împotriva oricui și oricărui tratat ori neam din lume, ca poporul băstinaș de pe acest pământ, ale cărui rădăcini nu se pot scoate de aici, căci și dacă Tata ni-a venit dela Roma, dar Mama ni-e de aici de când e lumea.

Nu vrem ca România-Mare să fie paradisul păcătoșilor!!

Stârpirea corupției, goana împotriva păcătoșilor de orice neam —

Puhoiul jidovesc

„Noi dacă nu vom lupta
contra elementului jido-
vesc vom peri ca națiune“

V. Conta

Stăm în fața unui mare pericol, care tinde la desmembrarea, exploatarea și subjugarea totală a țării noastre. Acest pericol intern care ne amenință tot mai tare din zi în zi — în propria noastră țară — este puhoiul jidovesc. De aceia chestiunea jidovească în România-Mare nu mai trebuie privită azi cu ochi nepăsători și considerată ca un basm, ci trebuie studiată cum se află în realitate: un pericol de moarte pentru națiunea românească.

Căci a vedea în jidanii din țara noastră niște cetățeni onești, cinstiți și iubitori de pământul pe care-l locuiesc (dar nu-l iubesc) — după cum caută ziarele jidovești să-i arate — este mai mult decât o îmbătăre cu apă rece, este o utopie. Pentru că ei se vor ținea și pe mai departe de rugăciunea lor: „O Doamne, desrădăcinează, surpă, dărâmă și nimește pe toți neovreii“, atât doar schimbă — în rugăciunea lor — că în loc de „neovrei“ zic români; căutând prin toate mijloacele imorale să facă din români, adevărați „robi moderni“. Și drumul spre această robie ne este pregătit, ba am și început a merge cu pași grăbiți pe acest drum semănat cu spini pentru cei mai mulți, iar pentru unii cu flori ca să nu observe acești din urmă — cari au puterea de a dispune asupra celorlalți — prăpăstia ce așteaptă înghițirea neamului românesc. Dzeu însă nu lasă ca un popor atât de moral, blând și credincios, să meargă mai departe pe drumul Golgotei și de aceia i-au trimis conducătorii ca A. C. Cuza, Paulescu, Cătuneanu, părintele Moța dela Orăștie și alți mulți... mulți, cari prin scrisul lor și prin jertfa ce o aduc pe altarul patriei lor sunt ca niște luceferi iviți

să ne fie ținta!... Căci curățită țara de aceste năpaste — nu ne mai temem de concurența străinilor pe nici un teren...

La această țintă se poate ajunge numai printr'un control sever și continuu și prin formarea unei opinii publice sănătoase, care trebuie să înceapă!

Ioan Deleu

— la timp, pe cerul noros al României, arătând drumul ce duce la mântuire. Glasul lor a fost înțeles, românii încep a-i urma, iar negura începe să se risipească și planul infernal al jidanilor își pierde tot mai mult din puțința realizării.

Sunt totuși unii, cari îmbătați de otrava jidovească, caută prin toate mijloacele să înăbușească aceasta pornire românească și națională-creștină. Motivul lor este acela, pe care presa jidovească zi de zi îl spune sub alte și alte forme: discreditarea în fața Europei. Neputința câpătării unui imprumut, depreciera valutei și starea economică cam grea cu care avem de luptat în urma războiului, jidanii — și românii din serviciul lor cari și-au vândut sufletul — o pun pe seama antisemitismului ce domnește astăzi în România. Auziți frați români! Jidanii strigă în gură mare, că sunt persecutați în România și nu mai e chip să trăiască aici din cauza unor români numiți „antisemiți“; și totuși nu pleacă nici unul în Palestina sau în alte țări, ba din contra năpădesc din toate țările în România, pe care o defăimează prin — anumita lor presă — în fața Statelor europene.

Vedeți, unde am ajuns dlor, cari vedeți în jidani niște sfinți, mulțumită slăbiciunii voastre de a tolera ori și ce acestor lifte. Căci astăzi să ne întrebăm ce este în mâna jidanilor este un „non sens“. Ce nu este în mâna lor, aceia da, mai putem zice. Nu există român care să se gândească la viitorul țării sale cât de puțin, fără să steie uimit văzând progresul și influința ce și-au acaparată jidanii în timpurile din urmă în România-Mare. Comerțul, industria, finanțele, bursa suni as-

tăzi cu desăvârșire în mâinile jidanilor. Palatele cele mai frumoase din orașele românești (durere, numai cu numele) sunt ale jidanilor. Posturile de profesori, advocați, judecători, deputați, etc. sunt ocupate de jidani. Ei s'au cocoțat până chiar și în fotoliurile ministeriale. Presa jidovească este mult mai puternică decât cea națională. Ba și proprietatea de pământ a început să ajungă în mâinile lor, după ce munții ni i-au despoiat de materialul lemnos. Și când toate acestea sunt în mâinile lor, mai putem sta nepăsători și fără a ne pune întrebarea cine stăpânește astăzi România-Mare, românii sau jidanii? Ei o stăpânesc și tot ei sbeară ca din gura șarpelui că sunt nedreptățiți. De aici se văd apucăturile lor.

I-a caracterizat foarte bine Eszterhazy în interpelarea ce a făcut-o în plin parlament ministrului de interne și care este cam următoarea: „Fiecare din aceștia (jidani) înainte de toate este jidan, în al doilea rând mozaic, în al treilea izraelit, după aceia hebreu, apoi democrat și numai pe urmă ungar“.

Așa au fost ei totdeauna și așa au să fie până când sentimentul național nu se va contopi cu antisemitismul, vorba lui Firmin Faure „Antisemitismul este naționalismul integral“. Dar de acum înainte să nu creadă că o să mai poată face ce vreau în țara noastră, făurită de români și nu de jidani.

Astăzi, reptila jidovească o cunoaște toată lumea și în decursul războiului mondial s'a văzut politica jidovească pe față, așa că curentul antisemit — astăzi — este general. Va veni timpul când criza morală se va sfârși și atunci banii sunători cari sunt în mâinile jidanilor nu vor mai avea puterea de azi.

Am avut multe idealuri, am suferit mult până la îndeplinirea lor; mai avem însă unul la care trebuie să ne gândim astăzi mai mult și acesta este curățirea României de jidani. Alăturați-vă deci, români din toate unghiurile țării în jurul steagului „național-creștin“ ca să ne păzim moșia și plaiurile străbune căci numai așa:

„... viața noastră
Precum râul cristalin
Se va scurge limpezită
De otravă și venin“.

Pârvu Leontin

Cuvinte pentru drum

— In preajma vacanței de vară. —

S'a auzit în timpul din urmă spunându-se din diferite părți, și bine și rău intenționat: „*studențimea și-a făcut datoria deschizând ochii țării asupra grozăviei pericolului jidovesc, e rândul altora să continue mișcarea începută acum trei ani de studențime*“.

E o credință greșită aceasta și socotim ca o mare primejdie răspândirea ei eventuală chiar în rândurile studențimei.

Sursa de unde a pornit pare-se a fi aparenta acalmie din orașele universitare, datorită faptului că studenții s'au pregătit de examene în ultimul timp, dovedind astfel că nu neglijează nici cartea, cum lăsa să se bănuască, presa „democrată“ din str. Săririndar.

*

O mare răspundere apasă și mai mult pe umerii studențimei, tocmai în aceste luni de vară. Departe de-aș fi făcut datoria, deabea acum începe pentru studențime răspunderea. Nu este sat în Ardeal și desigur că în toată țara, care să nu fie reprezentat cel puțin printr'un „fictiv“ al său, în cel mai înalt așezământ de cultură, care este Universitatea. E și frumoasă ca simbol al culturii naționale, această reprezentare a satelor în viața culturală a țării, și e în același timp o latură a democrației, așa cum este, iar nu cum o trâmbează inconștienții și vânduții, puși în slujba internaționalismului sovietic, de sub steaua cu șase colțuri a lui Israel.

Lupta contra invaziei jidovești, predicată 40 ani în șir de marele apostol al naționalismului integral, profesorul A. C. Cuza dela Iași și-a ajuns culmile prin mișcarea studențimei creștine, reprezentând satele românești, în contra puhoiului semit, ce încerca, prin supremație culturală, să acapareze conducerea țării.

Studențimea rămâne armata de elită a acestei lupte, care, nădăjduim, este pe sfârșite. Studentul trebuie să fie conștient că îndeplinește un rol bine definit în această luptă pentru salvarea țării. El este asemenea unei rotițe dintr'o mare mașinărie și dacă nu-și face pe deplin datoria, amenință cu stagnarea întregului organism.

*

Am spus că în fiecare sat se află cel puțin un student, un pionier al luptei național-creștine și un vestitor

al izbândeii ce nu va mai întârzia mult. Are trei luni de zile libere înaintea sa. Ce nu poate face cu voință, un intelectual, dublat de vigoarea tinereții în acest răstimp! Și dacă nu face nimic (se întâmplă din nefericire și aceasta) nu dovedește el o inconștiență, ce nu se poate califică?

Vor întreba unii: ce să facem?

Ne-am gândit la această întrebare și n'avem decât un singur răspuns: pregătiți satele pentru lupta legală ce o vom da în curând!

Arătați, dacă se mai găsește pe alocuri cineva, care să nu știe, în ce constă pericolul jidovesc. Vorbiți sătenilor despre organizațiile naționale de sub conducerea dlui profesor Cuza și a altor profesori universitari și bărbați de seamă din toată țara. Dați pilde, înși-vă, de purtare morală și creștinească și deschideți ochii oamenilor asupra primejdiei alcoolismului și boalelor sociale. Invățați satele să aibă încredere în cooperare și îndemnați elementele bune spre comerț și industrie, ca să avem ce pune în loc, când vom fi dat afară pe jidani.

Intipăriți mai ales în mintea alegătorilor să nu dea ascultare acelora cari vin să le ceară votul, fără ca să le vorbească răsplat despre primejdia jidovească și fără ca să se lege în fața lor, că vor lupta în Parlament pentru aducerea legilor de izgonire a tuturor jidanilor din țară, nu numai a celor veniți în ultimul timp.

*

Acestea ar fi pe scurt câteva din îndatoririle studentului în timpul vacanței. Trebuie să se convingă fiecare, că *el este răspunzător* de neîndeplinirea lor. *Răspunzător* în fața istoriei și a viitorului.

V'ați făcut datoria în Universitate și față de voi înși-vă.

Porniți acum la muncă pentru izbândă marelui cauze creștine și naționale!

Ioan Istrate

Un act de dreptate

În momentul când încheiem revista, primim dela București știrea, lipsită de alte amănunte, că publicul românesc din București a zădărnicit conferința ce urma s'o țină „Despre democrație“ secretarul general al „Ligii drepturilor omului“ dl Henri Guernut.

Avem și noi în țară o sucursală a acestei organizațiuni. Ar fi de ajuns să spunem numai că președintele din România a acestei „Ligi a drepturilor omului“ este dl Costa-Foru. Cine are urechi de auzit, să înțeleagă. Totuș ne simțim datori să reamintim că această sucursală a „democrației internaționale“ a găsit întotdeauna cuvinte de protest pentru tratamentul „neomenos“ al lui Max Goldstein și a celorlalți asasini comuniști, dar nu s'a ridicat o singură dată când studenții români erau brutalizați sau zăceau între viață și moarte în greva foamei. Toate calomniile se răspândeau cu ușurință în streinătate cu ajutorul acestei „oficine“ prezidată de dl Costaforu.

Zilele acestea a sosit în București ca să țină o conferință „despre democrație“ secretarul general al Ligei drepturilor omului. Cunoșcând prosul credit de care se bucură membrii români ai acestei organizații și cum conferința era anunțată la „Fundatia Carol“ cu discuții „contradictorii“ contrare regulamentului acestei instituții universitare, guvernul a interzis conferința în acest local, permițându-se pentru a doua zi în sala „Sindicatului ziariștilor“.

Nu vom mai aminti aici, protestele presei „democrate“ jidovești și motiunile de protest ale „umanitariștilor“, cari în treacăt fie zis, au tăcut chitic, când s'a interzis conferințele „Acțiunii Românești“ și când s'au suspendat atâtea publicații naționaliste.

Din partea publicului românesc, cunoscutul luptător naționalist avocatul Alexandru Bacaloglu, a luat cuvântul și-a cerut oaspetelui francez să găsească câteva cuvinte de înfiere a calomniilor ce se debitează în streinătate contra țării.

S'a produs cu acest prilej o aprobare aproape unanimă a publicului românesc conștient din sală, ceea ce a determinat pe secretarul Ligii drepturilor omului, să-și găsească prezența de prisos și să plece înconjurat de amicii săi: Costaforu, D. Dobrescu, Dr. Lupu, Magearu, etc. ejusdem farinae.

Nunta lui Codreanu

A fost ca la 100.000 oameni, 2140 cară și căruțe. S'au primit numeroase daruri și 1700 telegrame de felicitare.

După înălțatoarea demonstrație națională dela Turnu-Severin, fiorul de însuflețire românească s'a strămutat în celălalt capăt al țării la Focșani, unde s'a celebrat, Duminecă 14 Iunie, nunta lui Corneliu Codreanu.

A fost o nuntă ca în povești, deși guvernul încerca să-i strice caracterul de sărbătoare națională prin provocări fără rost, secundat de presa jidovească, ce vărsa șiroaie de venin. Lăsăm să urmeze, după „Libertatea“ foaia părintelui I. Moța din Orăștie, un scurt fragment asupra acestei manifestări românești :

„Duminecă dimineața pe strada de frunte „Cuza-Vodă“ era un șir nesfârșit de cară, venite din tot ținutul ca să se înșirue în convoiul de nuntă ce avea să pornească din oraș spre „Crâng“-ul din marginea orașului, unde avea să fie cununia.

Pe la ora 10, minunatul alaiu a plecat: în capul convoiului mergea un student în costum, ducând, drept steag ce spune cine-s cei ce îl urmează, o „Svastică“ (cruce cu vârfulurile încârligate, semnul luptătorilor creștini împotriva vrășmașilor creștinității). Svastica era făcută din crengi de brad și flori. După el un roi de „colăceri“ călărași, flăcăi inimoși veniți dela sate, apoi mirele călare pe un mândru cal alb, — așa ca la străbunele alaiuri de nuntă. După el carul miresei, în care venea mireasa înconjurată de mai multe surori de mireasă, toate în costume, și câțiva nuni în frunte cu dnul Cuza. Apoi șirul nesfârșit de cară, cu ceialalți nuni și nuntași, cu steaguri, cu svastici, cu flori și cu mai multă voce bună și suflete înălțate. S'au numărat 2140 cară și căruțe. Carăle erau trase de boi ce purtau între coarne svastici de verdeață; printre ele trăsuri cu cai neastâmpărați și automobile mergând la pas, toate în cununi și flori, de părea un râu de flori ce curge viu pe largul drum. În trei rânduri alătura, mergeau pe drum! Totuși atât era de lung convoiul, că atunci când capul

lui ajunsese în „Crâng“, la patru kilometri dela marginea orașului, capătul celălalt era încă tot în oraș. Și lume multă pe uliți, strigând să trăiască mirele și mireasa și toți cei împreună luptători cu el!

În Crâng așteptau 9 preoți, pe un podiu înălțat anume. Mirele, coborât de pe cal și mireasa din car, s'au întâlnit aci și s'a început slujba. Ca nuni mai apropiați și conducători au fost: dl prof. Cuza cu dna Niculescu, General Macridescu cu dna, prof. Dr. Șumuleanu cu dna, apoi

Alcoolismul în România

Sub acest titlu a apărut de curând în Cluj la editura „Cartea Românească“ un studiu foarte interesant și convingător asupra celui mai greu flagel ce bântue țara întregită, alături de lepra jidovească cu a cărei existență stă în strânsă legătură. Autorul este cunoscutul profesor dela Universitatea din Cluj Dr. Dan Rădulescu. În prefață indicând scopul lucrării, scrie aceste cuvinte: „Această broșură se adresează ca un apel de luptă tuturor celor care simt sau au datoria de a purta grije de ziua de mâine și de viitorul neamului românesc și al copiilor noștri. Ea se adresează mai cu seamă următorilor factori de guvern, oficial și direct răspunzători, ca o somațiune de a lua cunoștință și de a-și spune oficial cuvântul greu de răspunderi în această chestiune și anume: dlui Miniștru al Sănătății publice N. Săveanu, dlui Miniștru de finanțe Brătianu, dlui Secretar general al Ministerului Sănătății publice, inimosului meu coleg profesor Dr. Titu Gane, dlui director al higienii sociale Dr. Popp, dlui director general Brătescu din Ministerul de finanțe și în fine tuturor celor cari cu răspundere și influență pot decide în bine sau în rău“.

Dacă distinsul autor se îndreaptă cu drept cuvânt către factorii politici și oficiali actuali spre a-i lumina ca

dl Caras, fost întâi-jurat la Focșani și dl Calotă, fost întâi-jurat la Turnu-Severin, iar dl Vasile Vasilache în numele orașului Focșani și a jud. Mehedinți și alții. Slujba a fost frumoasă și înălțătoare. Când s'a început cântarea lui „Isaia dântuește“, lumea a izbucnit în „Ura!“, „Trăiască!“, iar Fanfara (muzica) Arcașilor din Bucovina, a sunat frumos și dulce „Rugăciunea“... ascultată cu evlavie de toată lumea adunată.

*

S'au primit daruri frumoase și bogate. Au sosit deasemenea peste 1700 telegrame de felicitare. Și câte vor fi fost oprite de autorități!

specialist într'o chestiune de importanță națională, el, ridicându-se mai sus de trecătoare contingente politice, a înțeles să închine fructul muncii lui desinteresate, copt la căldura iubirii de țară, să-l închine aceluia, care prin poziția lui stă de asupra tuturor frământărilor omenești cu sufletul îndreptat, precum a dovedit, către idealul înălțării acestui neam, a înțeles să-l închine S. S. Patriarhului Miron Cristea prin următoarele alese cuvinte:

„Inchin Sanctității Sale primului Patriarh al românilor, acest modest studiu al mijloacelor tehnice de luptă împotriva alcoolismului, nu numai fiindcă Sanctitatea Sa cu autoritatea supremei căpetenii a unei Biserici a ridicat din vreme glasul și a chemat la luptă împotriva acestei primejdii naționale, dar și fiindcă în perindarea partidelor și șuvoiul patimelor mărunte Sanctitatea Sa, mereu deasupra și în afara frământărilor, mereu la locul său de frunte alături de guvernării cari se succed va avea putința să sfătuiască și să îndrepte mai bine și mai eficace decât ori care altul.

Fie ca aceasta contribuție tehnică să-i slujească măcar cât de puțin în nobila luptă, pe care o duce și la care îndeamnă pe oamenii de bine“.

INFORMAȚIUNI

Aniversarea liceului din Brașov

Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov își serbează 75 de ani de glorioasă existență. Intreaga suflare românească ia parte cu recunoștință la această serbare aducând prinosul său de adâncă venerație marilor înaintași.

Iniințarea lui, înainte cu șaptezeci și cinci de ani e, în primul rând, o dovadă neperitoare de grijirea pe care biserica românească a purtat-o în trecut pentru educarea neamului și propășirea lui culturală. După cum biserica română unită, în împrejurările mai favorabile pentru ea din veacul al 18-lea, a socotit de întâia datorie iniințarea celor dintâi școli secundare în Ardeal, așa biserica ortodoxă, îndată ce a ajuns la independență și libertate, și-a ținut de o datorie națională să întemeieze noi așezăminte de cultură. Liceul jubilar din Brașov și-a deschis porțile sub protecția bisericii ortodoxe române, ajungând în scurtă vreme institutul frunțos de cultură care a fost în tot decursul celor 75 ani de existență.

Liceul „Andrei Șaguna” a fost o instituție pe cât de românească pe atât de creștină. Generații întregi de profesori și elevi au trăit în acea atmosferă eurată de moralitate, care întărește sufletele și pregătește pentru luptă.

Cu prilejul acestui frumos jubileu, nu putem ura bătrânului liceu din Brașov decât să meargă înainte pe calea tradiției păstrând aceiași ținută creștinească, ce ne trebuie azi mai mult decât oricând.

Pentru membrii propagandiștii. Cum era și de așteptat, la apelul din numărul trecut al revistei a răspuns un mare număr de cititori oferindu-se să stea în serviciul propagandei pentru izbândă marelui cauze național-creștine.

Toți cei, cari au trimis buletinul personal să aibă răbdare. Vor primi cu toții instrucțiile necesare. Materialul necesar acestei importante activități este în curs de pregătire și deabia în luna August se va putea începe munca sistematică. Până atunci se vor da fiecăruia indicațiuni generale pentru pregătirea terenului.

Rugăm stăruitor ca buletinul personal să fie întovărășit și de câte o scrisoare mai amănunțită în care să se dea diferite informațiuni și dări de seamă ce-ar interesa.

Reamintim încă odată: prima îndatorire a membrului propagandișt este să trimită corespondențe locale pentru revistă și să se intereseze de plasarea publicațiilor cu caracter național-creștin.

Felicitări meritate, dar nedorite. Bătrânul inconștient din slujba internaționalismului jidovesc a avut zilele trecute o surpriză, pe cât de plăcută, pe atât de penibilă. Toc-

mai în timpul când făcea pe smeritul și căuta să dea un senz, ridicolei sale apariții din procesul dela Focșani și tocmai când căuta texte din Evanghelie ca să explice iubirea sa de oameni, din paradisul de peste Nistru i-a sosit un plocon, care a dărâmat, tot ce clădise cu atâta mi-găleală pentru naivi. Ploconul constă din această telegramă de felicitare:

roumanie bucarest COSTAFORU
Varșovia

No. 73 exp. aleia patriarhiei 3 bucarest, moscou 116188 15 20 40 — Pologne — Presedinția biroului internațional juridic în numele avocaților diferitelor țări vă exprimă sentimentul sau de recunoștință pentru strălucita și curagioasa aparare a militanților romaniei muncitoare.

Suntem îndreptzati, că în procesul organizat de Siguranta contra celor 500 tzrani din Tatarbunar vetzi lua masurile de aparare necesare spre a salva viatza acestor jertfe nevinovate ale nemai pomenitei terorii administrative din Basarabia.

Președintele biroului internațional juridic saluta cu caldura în persoana dv pe totzi reprezentantzi curagioși și cinstitz ai intelectualitatzii românești punct.

Cu salutări colegiale președinția biuroului internațional juridic“.

Și dta, care spuneai, dle Costaforu, că n'ai nicio legătură cu simpatiile de peste Nistru.

Intenții jidovești zădărnice. O nouă încercare de camuflare jidovească a fost zădărnicită de curând înaintea secțiunii a doua a Curții de Apel din București. În ziua de 2 Iunie a. c., erau citați înaintea acestei instanțe dl doctor Teodor Floru și dl Leon Feldmann, urmând a se judeca contestația celui dintâiu la cererea de schimbarea numelui făcută de cel din urmă. Cazul s'ar părea, la prima vedere, obișnuit și „liberpansorii” n'ar găsi, în acest pretins act de devotament către Patrie al dlui Feldmann, nimic care să oprească pe judecători a permite această schimbare de nume. Cu toate aceste, dezbaterea a fost mai interesantă decât s'ar putea crede. Dl Leon Feldmann, în calitate de director al contabilității Băncii Blank, apăruse în instanță înconjurat de avocații Contenciosului Băncii, în număr de trei, care au susținut, cu citate și jurisprudențe streine — parc'arfi fost vorba de cine știe ce! — necesitatea, desigur imperioasă pentru inte-

reșele concetățeanului lor — a înlocuirii numelui de Feldmann, prin acela de Floru. Dl doctor Floru, cunoscutul și distinsul medic din București, era asistat de dl avocat Mircea Djuvara, a cărui elocvență apărare a adus respingerea cererii făcute de Feldmannul lui Blank. Se știe, că dl doctor Floru este membrul unei familii, din care fac parte mai mulți preoți venerabili și care, prin aceasta, este păstrătoarea unei tradiții religioase creștine, de care nu streinii de neam se pot atinge. Hotărârea Curții să fie dar o înștiințare pentru Feldmannii Băncilor jidovești, care cred, că prin echivocuri de nume căutate înadins pentru a putea trâmbița în lume „asimilarea”, li este permis a împrumuta, spre folosul numai al lor, numele familiilor vechi românești, care din generație în generație, onorează, prin munca lor și prin cultura lor, țara și neamul nostru.

Vești triste. Primum dela un corespondent ocazional aceste vești triste:

Cu ocazia unei excursii întreprinsă pe valea Mureșului, am avut ocazia să asist la o frumoasă și însuflețitoare serbare românească aranjată de învățătorii și învățătoarele din Toplița-Română cu ocazia conferinței învățătorilor din întreg județul (Mureș-Turda).

Însă durere, intențiile rele au predominat pe cele bune. Un domn învățător al cărui nume deocamdată îl trecem sub tăcere, a avut îndrăsneala să meargă până acolo cu dragostea dsale față de jidani încât să așeze în primul rând numai pui de jidan cu perciuni până aproape de piept, distribuindu-le rolurile cele mai însemnate, iar pe copii români (și maghiari) i-a umilit așezându-i la spatele perciunașilor.

Mă întreb de ce sentimente vibra inima acelor micuți, văzându-se ascunși după spatele jidanilor, și cu ce durere în suflet au privit și asistat părinții lor la acea producție dejositoare pentru ei, pentru scumpii lor micuți și pentru țară.

(Doru P. Ș.)

Obiceiul jidanului. La trenul 101, din ziua de 3 Aprilie, a fost prins de către impegatul Arghir, un jidan, care se ocupa cu traficul de mărfuri Galatz—Vaslui, sustrăgându-se dela plata reglementară. Jidanul a încercat ca să mituiască pe dl Arghir, care ca un bun român și om al datoriei ce este a refuzat net. Fiind condus la dl șef al stației

Corciovescu a fost amendat cu suma de 10.000 lei. Jidanul nefiind supra-veghiat a fugit în oraș, venind cu tartorul jidanilor din Vaslui, anume Weinstein, un îmbogățit de pe pielea românilor, deoarece are moară și jupoae lumea cum îi place, cumpărând cu 5 lei kg. faină și vânzând-o cu 25 lei kg., a intervenit pe lângă dl șef al stației ca să-l ierte, spunând că este om sărac și multe alte minciuni. Dl șef s'a lăsat înduplecat reducând pedeapsa la 3000 lei amendă.

Însă fiindcă dl Arghir l-a predat în stație, și n'a primit banii oferiți de jidan, a fost amenințat că va fi mutat în 24 ore, de Weinstein, pentru că și-a făcut datoria conștiincios.

Nu avem cuvinte de laudă pentru felul cum înțelege dl Arghir a-și face datoria și înfierăm gestul jidanului obraznic și rugăm a se lua măsuri ca astfel de perciunați, să nu mai îndrăznească așa ceva.

Cine ajută pe jidani. Un „român” venit probabil din Galiția pe aceste plaiuri încearcă zădarnic să-și procure actele de a-și clarifica situația sa dubioasă de cetățean „rumun”. Este jidanul Fraenkel Hermann.

După ce nu a reușit nicăiri să-și câștige un certificat, s'a adresat Casei Cercuale a Asig. Soc. Cluj cu o cerere de a i se elibera din partea Casei Cerc. Cluj o adeverință că el a fost membru asigurat din anul 1915, în baza cărui certificat să poată dobândi dreptul de cetățean român. Cu toate că evidențele Casei Cerc. din anul 1915, numai există, totuși jidanul a primit ce a dorit.

Oricine poate controla registrul de Intrare al Casei Cerc. Cluj la No. 1886 din 27 Mai și va afla do- vada acestui fapt.

Spre pildă celor zeloși. În ziua de 31 Martie a avut loc la Judecătoria de Ocol I. Vaslui, procesul intentat de tânărul Mihailescu Cassian subcomisarului Huțanu Petru, pentru abuz de putere. Iată faptele, care i se impută susnumitului subcomisar abuziv: în ziua de 28 Febr., tânărul Mihailescu primind cu trenul și având de vânzare revista „România Intregită” și ziarul „Libertatea” a fost lovit și arestat, fără nici un ordin de către subcomisar; fiind dat în judecată, subcomisarul a fost condamnat la 200 lei amendă și 1 leu despăgubiri civile.

Sentiința a fost cât se poate de indulgentă față de un nemernic, dar care poate servi ca lecție și la alții.

Intreprinderile evreiești și românii. Fără comentariu publicăm conceptul românilor membrii în consiliile de administrație a întreprinderilor evreiești.

1. La „Codrul Maramureșan” societate pentru exploatarea lemnului sunt în consiliul de administrație alături de frații Wiesel, dr Mihályi Petru, dr Mihályi Florentin, Hodor Victor și dr Paul Cziplera.

2. La fabrica de mobile din Sighet: Mihályi Găvrilă prefect, dr Mihályi Petru, Victor Hodor, dr Paul Cziplera.

3. La fabrica de perii: Victor Hodor, Mihályi Petru.

4. La fabrica de piele a lui Perl Volf: Mihályi Petru, dr Petru Groza, S. Nedici, Rusu-Abrudeanu, Victor Hodor.

5. La „Banca Economică” Petru Mihályi, Flaviu Jurca și Dunca Ștefan.

6. La Banca Marmatița a lui Feldmann și Paszternált: președinte Victor Hodor, dr Paul Cziplera, dr Ioan Raliuc. Ultima întreprindere avuse un capital social de 500.000 lei, unde județul a depus din fonduri 1.000.000 lei, cari falimentând banca sunt perduți. Institutul românesc „Maramureșana” — sigur nu e părținit de acești români jidoviți, cari aduc grave prejudicii intereselor românești.

Evreii în Maramureș. Sub acest titlu, ziarul „Patria” din Cluj publică următoarele:

„Ca urmare logică a situației privilegiate sub liberali, evreii din județ au înființat „Banca Populară Evreiască” din Sighet, cu un capital de 10 milioane lei și cu tendințe economice confesionale accentuate, cari pot fi fatale pentru românii lipsiți de o serioasă organizare economică. O bună parte a capitalului semnat e al evreilor emigrați la America și a societății „loint”, care promite și depunerii în sumă de jumătate milion dolari. Fiind Maramureșul pământul făgăduinței — atacul financiar se desfășoară pentru ocupanți în momentele cele mai priincioase, când dispun de întreg aparatul Statului și de puterea administrației, care cu o lună mai înainte solicita fuzionarea băncii „Maramureșana” cu banca evreiască „Közgazdagsági bank” din Sighet. După statute banca cu caracter pronunțat național-evreiesc va credita exclusiv evreilor cu maximum

12%, prin care filantropie va alimenta cu parale uzura și uzurarii dela spate sporind beneficiul parazitărilor și întărind situația exploataților.

Acțiunea aceasta va rezulta depredarea proprietăților, sporirea mijloacelor de acaparare și aservire economică a românilor. Pericolul zace în inconștiența factorilor conducători, cari nu înțeleg situația și în nepăsarea celor din București, cari în provincii caută vacile bune de muls, iar capitalul românesc îl categorisesc după culoarea politică, încât nici spera nu putem o concentrare a forțelor locale economice.

La sate uzura e 80—120%, astfel că existența uzurarilor susținuți de ideea și solidarismul național evreiesc e asigurată, iar sionismul efectiv ca emigrări la Palestina e o fată morgână pentru orbirea românilor. Evreii din Maramureș se pun pe cuceriri și nu se gândesc la altă patrie mai bună.”

*

Ne bucurăm când găsim asemenea recunoaștere a adevărului în ziarele românești. Totuș am vrea să punem o întrebare: ziarul „Patria” este organul unui partid politic. De ce nu declară ca principiu de program că ajungând la guvern va lua o atitudine fățișe contra acestui flagel, care nu este numai în Maramureș ci amenință să năpădească la fel întreaga țară?

„Banca recunoștinței.” După procesul dela T. Severin, dl arhitect Remus Iliescu, fratele dlui avocat Paul Iliescu, și un distins artist al concepției arhitectonice a luat inițiativa construirii în parcul orașului în care s'a judecat procesul, o bancă numită „a recunoștinții”, care să rămăie vecinică aducere aminte pentru severineni, din partea apărătorilor lui Codreanu. Pentru numărul viitor credem că vom putea da amănunte, în ce constă planul inițiativei dlui Remus Iliescu.

Manuscrisele și toate chestiunile privind redacția se vor adresa secretarului de redacție: Ioan Istrate, str. Regele Ferdinand 37. Chestiunile privind administrația revistei se vor adresa dlui Simeon Mitea, str. Bob No. 7. Atragem atenția să nu se facă nici un fel de plată, decât contra chitanță semnată de dl Mitea.